Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (sedmého senátu)

14. července 2021 *

„Dumping – Dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Ruska a Ukrajiny – Prozatímní přezkum – Výpočet běžné hodnoty – Prodejní náklady, administrativní výdaje a další režijní náklady – Prodej mezi společnostmi ve spojení – Běžný obchodní styk – Jediná hospodářská entita – Článek 2 odst. 3, 4 a 6 nařízení (EU) 2016/1036 – Vývozní cena – Úprava – Funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize – Článek 2 odst. 10 písm. i) nařízení 2016/1036 – Zjevně nesprávné posouzení – Jiná metoda než metoda použitá při předchozím šetření – Článek 11 odst. 9 nařízení 2016/1036 – Legitimní očekávání – Právo na obhajobu“

Ve věci T-716/19,

Interpipe Niko Tube LLC, se sídlem v Nikopolu (Ukrajina),

Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, se sídlem v Dněpru (Ukrajina),

zastoupené B. Servaisem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené P. Němečkovou a G. Luengo, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení prováděcího nařízení Komise (EU) 2019/1295 ze dne 1. srpna 2019 o změně prováděcího nařízení (EU) 2018/1469, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Ruska a Ukrajiny na základě částečného prozatímního přezkumu podle čl. 11 odst. 3 nařízení (EU) 2016/1036 (Úř. věst. 2019, L 204, s. 22).

TRIBUNÁL (sedmý senát),

ve složení R. da Silva Passos, předseda, L. Truchot (zpravodaj) a M. Sampol Pucurull, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Artemiou, radová,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. prosince 2020,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, Interpipe Niko Tube LLC a Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC, jsou dvě společnosti založené podle ukrajinského práva, které vykonávají činnost spočívající ve výrobě a vývozu bezešvých trubek a dutých profilů.

2 V souladu s nařízením Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (JO 1996, L 56, s. 1) [nahrazeným nařízením Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51), které bylo samo nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 21, dále jen „základní nařízení“)], a zejména článkem 5 nařízení č. 384/96 (nyní článek 5 základního nařízení), ve znění vyplývajícím z nařízení Rady (ES) č. 461/2004 ze dne 8. března 2004, kterým se mění nařízení (ES) č. 384/96 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství, a nařízení (ES) č. 2026/97 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2004, L 77, s. 12; Zvl. vyd. 11/10, s. 150, dále jen „pozměněné nařízení č. 384/96“), zahájila Komise Evropských společenství v návaznosti na podnět, který podal dne 14. února 2005 Výbor na obranu odvětví Evropské unie vyrábějícího bezešvé ocelové trubky, antidumpingové řízení týkající se dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Chorvatska, Rumunska, Ruska a Ukrajiny.

3 Dne 27. června 2006 přijala Rada Evropské unie nařízení (ES) č. 954/2006 ze dne 27. června 2006, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli, pocházejících z Chorvatska, Rumunska, Ruska a Ukrajiny, kterým se zrušují nařízení Rady (ES) č. 2320/97 a (ES) č. 348/2000, kterým se ukončuje prozatímní přezkum a přezkum před pozbytím platnosti antidumpingových cel z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo nelegované oceli pocházejících mj. z Ruska a Rumunska a kterým se ukončují prozatímní přezkumy antidumpingových cel z dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo nelegované oceli pocházejících mj. z Ruska, Rumunska, Chorvatska a Ukrajiny (Úř. věst. 2006, L 175, s. 4).

4 Nařízením č. 954/2006 uložila Rada antidumpingové clo ve výši 25,1 % na dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli, které byly vyrobeny CJSC Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube a OJSC Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant, dvěma společnostmi založenými podle ukrajinského práva, které se staly společnostmi Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT) a Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT) (dále jen společně nazývané „bývalé společnosti Interpipe“), jejichž právními nástupkyněmi jsou žalobkyně. V tomto nařízení Rada konstatovala, že tyto společnosti jsou „ve spojení“ se dvěma prodejními společnostmi: SPIG Interpipe, se sídlem na Ukrajině, a Sepco SA, se sídlem ve Švýcarsku.

5 Žalobou podanou kanceláři Tribunálu dne 8. září 2006 podaly bývalé společnosti Interpipe návrh na zrušení nařízení č. 954/2006 v rozsahu, v němž se jich týká.

6 Rozsudkem ze dne 10. března 2009, Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP v. Rada (T-249/06, dále jen „první rozsudek Interpipe“, EU:T:2009:62), Tribunál, který poukázal na existenci zjevně nesprávného posouzení a porušení práva na obhajobu, zrušil článek 1 nařízení č. 954/2006 v rozsahu, v němž antidumpingové clo stanovené pro vývoz výrobků vyrobených dotčenými ukrajinskými společnostmi do Unie přesahovalo clo, které by bylo použito, kdyby nebyla provedena úprava vývozní ceny z důvodu provize ve smyslu čl. 2 odst. 10 písm. i) pozměněného nařízení č. 384/96 [nyní čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení], když byl prodej uskutečněn prostřednictvím švýcarské společnosti Sepco. Z bodu 178 tohoto rozsudku vyplývá, že pokud je zjištěno, že výrobce své úkoly, které obvykle provádí vnitřní prodejní oddělení, svěří společnosti, která distribuuje jeho výrobky, kterou hospodářsky kontroluje a se kterou tvoří jedinou hospodářskou entitu, je skutečnost, že Rada a Komise vycházejí z cen zaplacených prvním nezávislým kupujícím přidruženému distributorovi bez provedení úpravy z důvodu provize, odůvodněná. Podle Tribunálu mohla být společnost Sepco považována za vnitřní prodejní oddělení bývalých společností Interpipe, takže orgány neměly použít na její cenu žádnou úpravu. Ve zbývající části Tribunál žalobu zamítl.

7 Rozsudkem ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP (C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78), Soudní dvůr zamítl kasační opravné prostředky podané Radou a Komisí proti prvnímu rozsudku Interpipe.

8 Rada vyhověla prvnímu rozsudku Interpipe přijetím prováděcího nařízení (EU) č. 540/2012 ze dne 21. června 2012, kterým se mění nařízení č. 954/2006 (Úř. věst. 2012, L 165, s. 1). Podle bodů 11 až 14 odůvodnění tohoto prováděcího nařízení bylo dumpingové rozpětí vypočteno znovu, aniž byla vývozní cena upravena o provize v případě prodeje prostřednictvím společnosti ve spojení Sepco ve smyslu čl. 2 odst. 10 písm. i) nařízení č. 1225/2009 [nyní čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení], které mezitím nahradilo pozměněné nařízení č. 384/96. Sazba antidumpingového cla použitelná na žalobkyně byla stanovena na 17,7 %.

9 Antidumpingová opatření stanovená nařízením č. 954/2006, ve znění prováděcího nařízení č. 540/2012, byla zachována na dobu dalších pěti let na základě prováděcího nařízení Rady (EU) č. 585/2012 ze dne 26. června 2012, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Ruska a Ukrajiny na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení č. 1225/2009 a kterým se zastavuje řízení o přezkumu před pozbytím platnosti týkající se dovozu určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Chorvatska (Úř. věst. 2012, L 174, s. 5). Rada měla za to, že žalobkyně nadále pracují se dvěma obchodníky ve spojení se sídlem na Ukrajině a ve Švýcarsku (viz bod 4 výše), nyní nazývanými LLC Interpipe Ukraine (dále jen „IPU“) a Interpipe Europe SA (dále jen „IPE“). Sazba antidumpingového cla použitelná na žalobkyně zůstala stanovena na 17,7 %.

10 Po ukončení prozatímního přezkumu požadovaného žalobkyněmi na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 1225/2009 (nyní čl. 11 odst. 3 základního nařízení) (dále jen „prozatímní přezkum ukončený v roce 2012“) přijala Rada prováděcí nařízení (EU) č. 795/2012 ze dne 28. srpna 2012, kterým se mění prováděcí nařízení č. 585/2012 (Úř. věst. 2012, L 238, s. 1), na základě kterého byla sazba antidumpingového cla, které se na ně vztahovalo, snížena na 13,8 %.

11 Dne 4. července 2017 zveřejnila Komise v Úředním věstníku oznámení o zahájení přezkumu před pozbytím platnosti antidumpingových opatření uložených na dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Ruska a Ukrajiny (Úř. věst. 2017, C 214, s. 9). Přezkum uvedený v tomto oznámení (dále jen „konečný přezkum ukončený v roce 2018“) byl založen na čl. 11 odst. 2 základního nařízení.

12 Dne 7. května 2018 Komise rovněž zveřejnila v Úředním věstníku oznámení o zahájení částečného prozatímního přezkumu antidumpingových opatření vztahujících se na dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů pocházejících mimo jiné z Ukrajiny (Úř. věst. 2018, C 159, s. 18). Přezkum uvedený v tomto oznámení (dále jen „prozatímní přezkum ukončený v roce 2019“), který navazoval na žádost žalobkyň podanou na základě čl. 11 odst. 3 základního nařízení, byl omezen na dumping, který jim byl vytýkán.

13 Dne 13. července 2018 zaslala Komise v rámci konečného přezkumu ukončeného v roce 2018 žalobkyním v souladu s článkem 20 základního nařízení obecný informační dokument, v němž je informovala, že pro účely určení jejich prodejních nákladů, administrativních výdajů a dalších režijních nákladů (dále jen „PSR náklady“), které jsou nezbytné pro výpočet běžné hodnoty podle čl. 2 odst. 3 a 4 základního nařízení, hodlala zohlednit nejen PSR náklady v souvislosti s přímým prodejem nebo prodejem prostřednictvím IPU dotyčného výrobku žalobkyněmi nezávislým odběratelům na Ukrajině, ale i PSR náklady, s výjimkou přepravních nákladů, v souvislosti s prodejem uvedeného výrobku žalobkyněmi společnosti IPU za účelem, aby je společnost IPU dále prodala nezávislým odběratelům na Ukrajině.

14 Kromě toho Komise poznamenala, že žalobkyně nyní vyvážely své výrobky do Unie nejen jako dříve prostřednictvím společnosti IPE, ale také prostřednictvím jiné společnosti ve spojení, Interpipe Central Trade GmbH (dále jen „IPCT“) se sídlem v Německu, která musí být považována za dovozce. V souladu s prvním rozsudkem Interpipe nehodlala Komise uplatnit na ceny zaplacené nezávislými odběrateli společnosti IPE úpravu podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, avšak vyjádřila úmysl zavést úpravu podle čl. 2 odst. 9 tohoto nařízení pro výrobky prodávané v Unii společností IPCT.

15 Žalobkyně ve svých připomínkách ze dne 30. července 2018 k obecnému informačnímu dokumentu ze dne 13. července 2018 zpochybňovaly výpočty Komise týkající se PSR nákladů, přičemž uvedly, že zamýšlená metoda se v rozporu s čl. 11 odst. 9 základního nařízení liší od metody, která byla používána dříve. Tato údajná nová metoda uměle navýšila PSR náklady, a v důsledku toho rovněž dumpingové rozpětí.

16 Po konečném přezkumu ukončeném v roce 2018 přijala Komise prováděcí nařízení (EU) 2018/1469 ze dne 1. října 2018, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo oceli pocházejících z Ruska a Ukrajiny na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení 2016/1036 (Úř. věst. 2018, L 246, s. 20). Dotčená antidumpingová opatření tak byla zachována.

17 V bodech 82 a 83 odůvodnění prováděcího nařízení 2018/1469 uvedla Komise, že na základě analýzy všech skutečností vyhověla žádosti žalobkyň ohledně výpočtu PSR nákladů mezi společnostmi ve spojení.

18 V bodech 86 a 87 odůvodnění prováděcího nařízení 2018/1469 upřesnila Komise, že jestliže vyvážející výrobce vyvezl dotčený výrobek nezávislým odběratelům v Unii prostřednictvím společnosti IPE jednající jako obchodník, byla vývozní cena v souladu s čl. 2 odst. 8 základního

nařízení stanovena na základě cen skutečně zaplacených nebo splatných za dotčený výrobek prodávaný na vývoz do Unie. Naproti tomu, jestliže vyvážející výrobce vyvezl dotčený výrobek do Unie prostřednictvím společnosti IPCT, která působila jako dovozce, byla vývozní cena v souladu s čl. 2 odst. 9 základního nařízení zjištěna početně na základě ceny, za niž byl dovezený výrobek poprvé znovu prodán nezávislým odběratelům v Unii, s úpravami dovolenými tímto ustanovením.

19 Sazba antidumpingového cla použitelná na žalobkyně zůstala stanovena na 13,8 %.

20 Dne 21. května 2019 zaslala Komise v rámci prozatímního přezkumu ukončeného v roce 2019 žalobkyním obecný informační dokument (dále jen „OID 2019“) v souladu s článkem 20 základního nařízení. Zaprvé je Komise tímto dokumentem informovala, že při výpočtu jejich PSR nákladů byly připočítány náklady, které vynaložily v souvislosti s prodejem společnosti IPU. Zadruhé Komise uvedla, že společnosti IPE a IPCT podle jejího názoru fungují jako dva kanály umožňující vyvážet tytéž výrobky do Unie. Na základě této skutečnosti, koordinační role, kterou společnost IPU hrála mezi žalobkyněmi na jedné straně a společnostmi IPE a IPCT na druhé straně, zvláštností smluv uzavřených mezi IPU a těmito dvěma posledně uvedenými společnostmi, jakož i na základě skutečnosti, že ve stanovách IPE neexistovala povinnost exkluzivity v oblasti výběru výrobků dodavateli, které měly být prodány, Komise dospěla k závěru, že IPE již nemůže být považována za vnitřní prodejní oddělení pro vývoz v rámci skupiny, ke které náležely žalobkyně (dále jen „skupina Interpipe“), a že při výpočtu vývozní ceny je tedy třeba na ceny zaplacené společnosti IPE nezávislými odběrateli v Unii uplatnit úpravu podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

21 Ve svých připomínkách ze dne 4. června 2019 k OID 2019 zpochybňovaly žalobkyně zejména zaprvé výpočty Komise týkající se PSR nákladů, přičemž tvrdily, že zamýšlená metoda odpovídá metodě, která již byla navržena, a nakonec odmítnuta v rámci konečného přezkumu ukončeného v roce 2018. Zadruhé žalobkyně tvrdily, že použití úpravy podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení na ceny zaplacené společnosti IPE nezávislými odběrateli představuje porušení zásad vyplývajících z prvního rozsudku Interpipe (viz bod 6 výše). Zdůraznily, že se skutkové okolnosti navzdory založení IPCT nezměnily.

22 Dne 27. června 2019 zaslala Komise žalobkyním dodatečný informační dokument, podle kterého uznala několik argumentů formulovaných v jejich připomínkách ze dne 4. června 2019, kromě argumentů uvedených v bodě 21 výše. Komise dodala, že posledně uvedené argumenty byly analyzovány, ale že se jich bude týkat prováděcí nařízení, které bude vyhlášeno nejpozději dne 6. srpna 2019. Sazba antidumpingového cla stanovená Komisí v tomto dodatečném informačním dokumentu činila 8,1 %.

23 Dne 1. srpna 2019 přijala Komise po prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2019 prováděcí nařízení (EU) 2019/1295 o změně prováděcího nařízení 2018/1469 (Úř. věst. 2019, L 204, s. 22) (dále jen „napadené nařízení“), ve kterém byla sazba antidumpingového cla použitelná na žalobkyně stanovena na 8,1 %.

24 V bodech 32, 33 a 39 až 42 odůvodnění napadeného nařízení Komise odmítla argumenty žalobkyň uvedené v bodě 21 výše. Komise upřesnila, že vzhledem k důvěrné povaze obchodních informací týkajících se popisu a analýzy těchto argumentů byly důvody jejich odmítnutí podrobně uvedeny v samostatném dopise, který zaslala žalobkyním dne 2. srpna 2019 (dále jen „dopis ze dne 2. srpna 2019“).

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

25 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 22. října 2019 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.

26 Písemná část řízení byla ukončena dne 15. dubna 2020.

27 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 26. dubna 2020 požádaly žalobkyně o konání jednání na základě čl. 106 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu.

28 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (sedmý senát) o zahájení ústní části řízení. V rámci organizačních procesních opatření upravených v článku 89 jednacího řádu položil Tribunál účastnicím řízení otázky k písemnému zodpovězení před jednáním a vyzval Komisi k předložení některých dokumentů. Účastnice řízení těmto opatřením ve stanovené lhůtě vyhověly.

29 Řeči účastnic řízení a odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 17. prosince 2020.

30 Žalobkyně navrhují, aby Tribunál:

– napadené nařízení zrušil;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

31 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

32 Na podporu žaloby předkládají žalobkyně čtyři žalobní důvody.

33 První žalobní důvod se týká protiprávnosti zahrnutí PSR nákladů vztahujících se k prodejům žalobkyň společnosti IPU při výpočtu běžné hodnoty. Komise tím podle jejich názoru porušila čl. 2 odst. 3 první pododstavec, odst. 4 první pododstavec a odst. 6 první větu základního nařízení, jakož i čl. 2.2.2 první větu Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (GATT) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103; dále jen „antidumpingová dohoda WTO“), obsažené v příloze 1A dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 3).

34 Druhý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení při použití částky odpovídající PSR nákladům a zisku obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize na vývozní cenu. Komise neměla na základě čl. 2 odst. 10 první až čtvrté věty a písm. i) základního nařízení od vývozní ceny žalobkyň odečíst částku odpovídající PSR nákladům a zisku IPE.

35 Třetí žalobní důvod vychází z porušení čl. 11 odst. 9 základního nařízení v tom, že Komise určila běžnou hodnotu a vývozní cenu žalobkyň použitím jiné metody, než kterou používala dříve.

36 V rámci každého z těchto tří žalobních důvodů žalobkyně uplatňují porušení čl. 9 odst. 4 druhého pododstavce základního nařízení a čl. 9.3 antidumpingové dohody WTO v tom, že uložené antidumpingové clo v důsledku oněch tvrzených porušení a zjevně nesprávného posouzení překročilo výši dumpingu.

37 Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení práva na obhajobu.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z protiprávnosti zohlednění PSR nákladů vztahujících se k prodejům žalobkyň společnosti IPU při výpočtu běžné hodnoty

38 Žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že zahrnula do výpočtu běžné hodnoty PSR náklady spojené s jejich prodeji společnosti IPU, porušila čl. 2 odst. 3 první pododstavec, odst. 4 první pododstavec a odst. 6 první větu základního nařízení, svou vlastní rozhodovací praxi, jakož i čl. 2.2.2 první větu antidumpingové dohody WTO, jak je vykládána rozhodnutími orgánu pro řešení sporů WTO. Kromě toho žalobkyně tvrdí, že zpochybňované PSR náklady ve skutečnosti nenesly.

39 Úvodem žalobkyně připomínají, že k prodeji dotyčného výrobku na ukrajinském domácím trhu vždy docházelo buď ve formě přímého prodeje uskutečňovaného samotnými žalobkyněmi nezávislým vnitrostátním odběratelům (dále jen „přímý prodej“), nebo ve formě nepřímého prodeje v tom smyslu, že prodávaly tento výrobek společnosti IPU, která jej dále prodávala nezávislým vnitrostátním odběratelům (dále jen „nepřímý prodej“).

40 V rámci tohoto žalobního důvodu žalobkyně nejprve tvrdí, že při prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2019, který vedl k přijetí napadeného nařízení, Komise ve výpočtech provedených za účelem určení běžné hodnoty, pokud jde o PSR náklady, nevycházela, stejně jako v minulosti, pouze z jejich PSR nákladů týkajících se přímého prodeje dotyčného výrobku a PSR nákladů společnosti IPU v souvislosti s nepřímým prodejem tohoto výrobku. Komise neprávem připočetla PSR náklady vynaložené žalobkyněmi na jejich prodej dotyčného výrobku společnosti IPU (dále jen „zpochybňované PSR náklady“), který tato společnost dále prodávala nezávislým odběratelům na ukrajinském domácím trhu. Podle žalobkyň zahrnutí zpochybňovaných PSR nákladů, které nebyly zahrnuty do výpočtů provedených Komisí v rámci prozatímního přezkumu ukončeného v roce 2012 a které byly nakonec odstraněny z výpočtů týkajících se konečného přezkumu ukončeného v roce 2018 (viz body 11, 13 a 17 výše), uměle navýšilo dumpingové rozpětí.

41 Žalobkyně dále připomínají, že podle čl. 2 odst. 1 prvního pododstavce základního nařízení „[b]ěžná hodnota se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku“ a že podle čl. 2 odst. 1 třetího pododstavce uvedeného nařízení nelze ceny mezi stranami, které jsou podle všeho v obchodním spojení, v zásadě pokládat za ceny v běžném obchodním styku. V projednávaném případě Komise správně použila tuto zásadu, ale nesprávně z ní nevyvodila závěr, že na PSR náklady týkající se prodeje mezi takovými stranami rovněž nelze nahlížet tak, že spadají do běžného obchodního styku. Žalobkyně zdůrazňují, že čl. 2 odst. 6 první věta základního nařízení stanoví, že PSR náklady se vypočtou na základě údajů týkajících se běžného obchodního styku. Stejná zásada vyplývá z čl. 2.2.2 první věty antidumpingové dohody WTO.

42 Konečně žalobkyně tvrdí, že připočtení zpochybňovaných PSR nákladů uměle zvýšilo běžnou hodnotu, a v důsledku toho dumpingové rozpětí, jak vyplývá z obou následujících skutečností.

43 Zaprvé žalobkyně připomínají, že podle čl. 2 odst. 4 prvního a třetího pododstavce základního nařízení a praxe Komise musí být prodej dotyčného výrobku na domácím trhu země vývozu nezávislým odběratelům uskutečňován v běžném obchodním styku, aby mohl být zohledněn při výpočtu běžné hodnoty. Test vyžadovaný k určení, zda se prodej uskutečnil v běžném obchodním styku (dále jen „test BOS“), implikuje v souladu s čl. 2 odst. 4 základního nařízení srovnání výrobních nákladů na jednotku zvýšených o PSR náklady a skutečné prodejní ceny podle typu výrobku. Žalobkyně dodávají, že základní nařízení, zejména jeho čl. 2 odst. 4, neobsahuje žádné pravidlo, které by vyžadovalo zahrnout veškeré výdaje, včetně těch, které byly vynaloženy na prodeje mezi společnostmi ve spojení, do PSR nákladů použitých pro účely testu BOS.

44 V případě těch typů výrobků, u nichž více než 80 % prodeje na domácím trhu vývozce je ziskový v tom smyslu, že byl uskutečněn za ceny vyšší než náklady na jednotku (dále jen „ziskový prodej“), a jejichž vážená průměrná prodejní cena je rovna váženým průměrným nákladům na jednotku nebo vyšší, se běžná hodnota vypočte na základě veškerého prodeje bez ohledu na to, zda byl ziskový, či nikoli.

45 Naproti tomu, pokud je objem ziskového prodeje určitého typu výrobku na uvedeném trhu roven 80 % celkového objemu prodeje tohoto typu výrobku nebo nižší nebo pokud je vážená průměrná cena tohoto typu výrobku nižší než výrobní náklady na jednotku, je běžná hodnota založena pouze na ziskovém prodeji.

46 Žalobkyně zdůrazňují, že zohlednění veškerého prodeje určitého typu výrobku (viz bod 44 výše) nebo pouze ziskového prodeje daného typu výrobku (viz bod 45 výše) má dopad na výpočet běžné hodnoty tohoto výrobku v tom směru, že tato hodnota je v druhém případě vyšší. Také dumpingové rozpětí se zvýší.

47 Žalobkyně poznamenávají, že v projednávaném případě měla skutečnost, že zpochybňované PSR náklady byly přidány do výpočtů běžné hodnoty, za následek zvýšení celkových nákladů, a v důsledku toho snížení procentního podílu ziskového prodeje. U velkého počtu typů výrobků prodávaných na ukrajinském domácím trhu tak ziskový prodej nedosáhl prahové hodnoty 80 %, takže byl zohledněn pouze ziskový prodej a jeho běžná hodnota se zvýšila.

48 Zadruhé podle žalobkyň z čl. 2 odst. 3 prvního pododstavce základního nařízení vyplývá, že pro typy výrobků, které nejsou prodávány výrobcem nezávislým odběratelům na jeho domácím trhu, ale které jsou vyváženy do Unie, musí být běžná hodnota vypočtena na základě výrobních nákladů navýšených o přiměřenou částku pro PSR náklady a pro zisk. Tato přiměřená částka se vypočítá na základě prodeje ostatních typů dotyčného výrobku uskutečněného v běžném obchodním styku. Připočtení zpochybňovaných PSR nákladů mělo za následek rovněž zvýšení početně zjištěné běžné hodnoty pro typy výrobků neprodávaných na domácím trhu.

49 Žalobkyně ze všech výše uvedených argumentů vyvozují, že Komise tím, že zohlednila zpochybňované PSR náklady, porušila čl. 2 odst. 3 první pododstavec, odst. 4 první pododstavec a odst. 6 první větu základního nařízení.

50 Komise zpochybňuje opodstatněnost argumentů žalobkyň, a pokud jde o argumenty týkající se porušení její rozhodovací praxe a poznatků vyplývajících z rozhodování orgánu pro řešení sporů WTO, rovněž jejich přípustnost, a to z důvodu, že byly předloženy způsobem, který není v souladu s bodem 115 prováděcích předpisů k jednacímu řádu, jelikož neodpovídají nadpisům žalobních důvodů uplatněných v žalobě.

51 K posledně uvedenému je třeba poznamenat, že nedodržení doporučení k úpravě dokumentů, která jsou obsažena v prováděcích předpisech k jednacímu řádu, může vést k nepřípustnosti celé žaloby nebo její části pouze tehdy, není-li v souladu s čl. 76 písm. d) uvedeného jednacího řádu. Žaloba přitom vysvětluje, jak bude uvedeno dále, v čem spočívá první žalobní důvod a výtky předložené na jeho podporu jsou dostatečně jasné a přesné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. března 2015, Belgie v. Komise, T-538/11, EU:T:2015:188, bod 131 a citovaná judikatura).

52 Námitky nepřípustnosti vznesené Komisí tedy nejsou opodstatněné.

53 Pokud jde o věc samou, je třeba tento žalobní důvod zkoumat po připomenutí hlavních použitelných ustanovení a judikatury, která je vyložila.

54 Článek 1 odst. 2 základního nařízení stanoví, že „[v]ýrobek je považován za dumpingový, jestliže je vývozní cena výrobku vyváženého do Unie nižší, než je v běžném obchodním styku srovnatelná cena obdobného výrobku určeného pro spotřebu v zemi vývozu“. Článek 2 odst. 12 první věta uvedeného nařízení uvádí, že „[d]umpingové rozpětí odpovídá částce, o niž běžná hodnota přesahuje vývozní cenu“.

55 Z toho vyplývá, že určení běžné hodnoty výrobku představuje jednu ze základních etap umožňujících zjistit existenci případného dumpingu (rozsudek ze dne 1. října 2014, Rada v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, bod 20; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek ze dne 4. února 2016, C & J Clark International a Puma, C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74, bod 105).

56 Hlavní metoda určení běžné hodnoty výrobku je uvedena v čl. 2 odst. 1 prvním pododstavci základního nařízení (rozsudek ze dne 11. července 2017, Viraj Profiles v. Rada, T-67/14, nezveřejněný, EU:T:2017:481, bod 110), který stanoví, že „[b]ěžná hodnota se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku“.

57 Jak uvedl Soudní dvůr, jak ze znění, tak ze systematiky čl. 2 odst. 1 prvního pododstavce základního nařízení vyplývá, že při určování běžné hodnoty je třeba v zásadě přednostně pro účely stanovení této hodnoty zohlednit cenu, která je skutečně zaplacena nebo má být skutečně zaplacena v běžném obchodním styku. Podle čl. 2 odst. 3 prvního pododstavce základního nařízení se od této zásady může upustit, pouze pokud obdobné výrobky v „běžném obchodním styku“ nejsou prodávány vůbec nebo jen v neuspokojivém množství nebo tento prodej neumožňuje přiměřené srovnání. Tyto odchylky od metody stanovení běžné hodnoty založené na skutečných cenách jsou taxativní (viz rozsudek ze dne 1. října 2014, Rada v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, body 20 a 21 a citovaná judikatura).

58 Soudní dvůr rovněž upřesnil, že cílem pojmu „běžný obchodní styk“ je zajistit, aby běžná hodnota výrobku co nejvíce odpovídala běžné ceně obdobného výrobku na domácím trhu vývozce. Pokud je prodej uzavřen za podmínek, které neodpovídají obchodnímu styku týkajícímu se prodeje obdobného výrobku na tomto trhu v okamžiku relevantním pro účely určení dumpingu, nepředstavuje vhodný základ k určení běžné hodnoty obdobného výrobku na uvedeném trhu (rozsudek ze dne 1. října 2014, Rada v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, bod 28).

59 Základní nařízení pojem „běžný obchodní styk“ nedefinuje. Uvedené nařízení však v článku 2 výslovně uvádí dva typy prodejů, které za určitých podmínek nemohou představovat takový obchodní styk. Zaprvé čl. 2 odst. 1 třetí pododstavec základního nařízení stanoví, že ceny mezi stranami, které jsou podle všeho v obchodním spojení nebo mají dohodu o vyrovnání, nelze

pokládat za ceny v běžném obchodním styku a lze je použít k určení běžné hodnoty pouze tehdy, když je výjimečně zjištěno, že tímto vztahem nejsou ovlivněny (viz rozsudek ze dne 1. října 2014, Rada v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, body 22 a 23 a citovaná judikatura). Zadruhé může být na základě čl. 2 odst. 4 prvního pododstavce téhož nařízení prodej obdobných výrobků na domácím trhu země vývozu nebo prodej na vývoz do třetí země za ceny, které se pohybují pod náklady na jednotku, považován za neuskutečněný v běžném obchodním styku pouze tehdy, pokud se zjistí, že se tento prodej uskutečňuje během delšího období ve významných objemech a za ceny, které neumožňují během přiměřené doby pokrýt veškeré náklady (rozsudek ze dne 1. října 2014, Rada v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, bod 24). Článek 2 odst. 4 třetí pododstavec tohoto nařízení uvádí, že „delší období“ činí obvykle jeden rok a v žádném případě nesmí být kratší než šest měsíců a prodej pod náklady na jednotku se považuje za uskutečněný ve významných objemech během takového období, pokud je zjištěno, že vážená průměrná prodejní cena je nižší než vážené průměrné náklady na jednotku nebo že prodej pod náklady na jednotku činí nejméně 20 % prodeje zohledněného k určení běžné hodnoty.

60 Podle Soudního dvora pojem „běžný obchodní styk“ se týká povahy samotného prodeje (viz rozsudek ze dne 1. října 2014, Rada v. Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, bod 25 a citovaná judikatura).

K ustanovením napadeného nařízení týkajícím se běžné hodnoty

61 V projednávaném případě, jak vyplývá z bodů 25 až 31 odůvodnění napadeného nařízení, Komise stanovila běžnou hodnotu následujícím způsobem.

62 Zaprvé Komise v souladu s čl. 2 odst. 2 základního nařízení posuzovala, zda byl celkový objem domácího prodeje žalobkyň, a sice na Ukrajině, obdobného výrobku nezávislým odběratelům reprezentativní ve srovnání s celkovým objemem jejich vývozu do Unie v tom smyslu, zda celkový objem tohoto prodeje představoval alespoň 5 % celkového objemu vývozu výrobku, který je předmětem přezkumu, do Unie. Komise dospěla k závěru, že tomu tak je (bod 25 odůvodnění).

63 Kromě toho Komise prověřovala, zda byl reprezentativní prodej uskutečněný žalobkyněmi na jejich domácím trhu pro každý typ výrobku, který je shodný nebo srovnatelný s typem výrobku prodávaným na vývoz do Unie, a sice zda celkový objem domácího prodeje podle typu výrobku činil alespoň 5 % celkového objemu prodeje shodného nebo srovnatelného typu výrobku vyváženého do Unie. Komise zjistila, že domácí prodej typu výrobku byl během období šetření do značné míry reprezentativní (bod 26 odůvodnění).

64 Zadruhé u typů výrobků prodávaných na Ukrajině v reprezentativním množství (dále jen „typy výrobků prodávaných na Ukrajině“) použila Komise test BOS (viz bod 43 výše). Za tímto účelem vypočetla podíl ziskového domácího prodeje nezávislým odběratelům na domácím trhu za období šetření (bod 27 odůvodnění).

65 V případě těch typů výrobku prodávaných na Ukrajině, u nichž se více než 80 % objemu prodeje na domácím trhu uskutečnilo za cenu vyšší než náklady a jejichž vážená průměrná prodejní cena byla rovna výrobním nákladům na jednotku nebo vyšší, byla běžná hodnota jednotlivých typů výrobku určena jako vážený průměr skutečných cen veškerého prodeje daného typu výrobku na domácím trhu bez ohledu na to, zda šlo o prodej ziskový, či nikoli (bod 28 odůvodnění).

66 Když objem ziskového prodeje určitého typu výrobku nepřesahoval 80 % celkového objemu prodeje daného typu výrobku prodávaného na Ukrajině nebo když vážená průměrná cena daného typu výrobku nedosahovala výrobních nákladů na jednotku, byla běžná hodnota založena na skutečné ceně, která byla určena jako vážená průměrná cena pouze ziskového domácího prodeje daného typu výrobku uskutečněného během období přezkumného šetření (bod 29 odůvodnění).

67 Z analýzy prodeje na domácím trhu vyplynulo, že 35 až 55 % veškerého domácího prodeje typu výrobků prodávaných na Ukrajině bylo ziskových a že vážená průměrná prodejní cena byla vyšší než výrobní náklady. Proto byla běžná hodnota vypočtena jako vážená průměrná cena pouze u ziskových prodejních transakcí (bod 30 odůvodnění).

68 Zatřetí v případě těch typů výrobků, jejichž prodej na Ukrajině představoval méně než 5 % prodeje na vývoz do Unie nebo jež nebyly na ukrajinském domácím trhu prodávány vůbec (dále jen „typy výrobků neprodávaných na Ukrajině“), vypočítala Komise běžnou hodnotu podle čl. 2 odst. 3 základního nařízení na základě výrobních nákladů na typ výrobku, k nimž byla přičtena částka za PSR náklady a za zisk (bod 31 odůvodnění).

K rozsahu působnosti čl. 2 odst. 3, 4 a 6 základního nařízení

69 Žalobkyně tvrdí, že při výpočtu běžné hodnoty Komise neprávem zohlednila zpochybňované PSR náklady, čímž zvýšila běžnou hodnotu jak při použití testu BOS v případě typů výrobků prodávaných na Ukrajině, tak při početním zjišťování běžné hodnoty ve smyslu čl. 2 odst. 3 základního nařízení v případě typů výrobků neprodávaných na Ukrajině (viz body 43 až 48 výše).

70 Pro účely rozhodnutí o těchto výtkách je třeba určit, zda Komise byla oprávněna zahrnout zpochybňované PSR náklady do výpočtů běžné hodnoty podle čl. 2 odst. 3 a 4 základního nařízení.

71 Jak bylo připomenuto v bodech 57 až 60 výše, základní zásadou, kterou se řídí určení běžné hodnoty, je, že se toto určení musí zakládat na prvcích souvisejících s běžným obchodním stykem.

72 Z článku 2 odst. 1 třetího pododstavce základního nařízení vyplývá, že prodejní ceny mezi stranami v obchodním spojení nelze, až na výjimky, použít k určení běžné hodnoty (viz bod 59 výše).

73 Komise tvrdí, že toto vyloučení se týká jiné otázky, než je otázka, zda v projednávaném případě mohou být PSR náklady související s prodejem mezi stranami v obchodním spojení, jako jsou žalobkyně a IPU, zohledněny pro účely určení běžné hodnoty podle čl. 2 odst. 3 a 4 základního nařízení.

74 Je třeba připomenout, že podle judikatury jsou výrobní náklady, chápané jako součet nákladů na výrobu dotčeného výrobku a PSR nákladů, zohledňovány Komisí jednak v rámci testu BOS stanoveného v čl. 2 odst. 4 základního nařízení pro posouzení, zda domácí prodej je ziskový, a může tak být považován za uskutečněný v běžném obchodním styku, a jednak v rámci početního zjišťování běžné hodnoty podle čl. 2 odst. 3 tohoto nařízení, pokud domácí prodej nemohl být zohledněn (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2017, Viraj Profiles v. Rada, T-67/14, nezveřejněný, EU:T:2017:481, bod 163). Z judikatury rovněž vyplývá, že náklady relevantní v obou případech musí být stejné, aby bylo zabráněno tomu, aby s vyvážejícími výrobci bylo bezdůvodně zacházeno odlišně podle toho, zda prodávají určité typy výrobků také ve vlastní zemi, nebo pouze v zahraničí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. října 1988, Brother Industries v. Rada, 250/85, EU:C:1988:464, bod 19).

75 Z toho vyplývá, že v projednávané věci měla Komise použít tytéž PSR náklady jak při použití testu BOS na typy výrobků prodávaných na Ukrajině, tak při početním zjišťování běžné hodnoty v případě typů výrobků neprodávaných na Ukrajině. Toto konstatování, které je v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 74 výše, bylo ostatně potvrzeno účastníky řízení na jednání.

76 V základním nařízení je způsob stanovení PSR nákladů upřesněn v čl. 2 odst. 6 první větě, který uvádí, že „[č]ástky pro prodejní, správní a režijní náklady a pro zisk se stanoví na základě skutečných údajů, které vývozce nebo výrobce zaznamená při výrobě a prodeji obdobného výrobku v běžném obchodním styku“.

77 Ve svých písemnostech Komise tvrdí, že čl. 2 odst. 6 první věta základního nařízení se použije pouze na početní zjišťování běžné hodnoty provedené podle čl. 2 odst. 3 uvedeného nařízení, zatímco není relevantní pro test BOS stanovený v jeho čl. 2 odst. 4.

78 Je však třeba poukázat na to, že čl. 2 odst. 6 první věta základního nařízení nerozlišuje podle toho, zda je dotčená běžná hodnota vypočtena na základě čl. 2 odst. 3, nebo jiného ustanovení téhož nařízení. Neomezuje použití právního režimu, který stanoví, na situace, na které se vztahují některá zvláštní ustanovení uvedeného nařízení. Článek 2 odst. 6 první věta základního nařízení proto nebrání tomu, aby povinnost, kterou stanoví, vycházet z údajů zaznamenaných v běžném obchodním styku, byla obecně použitelná pokaždé, když tento článek odkazuje na PSR náklady. Kromě toho, jelikož je nesporné, jak Komise připustila na jednání (viz bod 75 výše), že PSR náklady použité pro početní zjištění běžné hodnoty na základě čl. 2 odst. 3 základního nařízení jsou stejné jako náklady použité pro účely testu BOS stanoveného v čl. 2 odst. 4 téhož nařízení, musí být tyto náklady v souladu s čl. 2 odst. 6 první větou uvedeného nařízení, a musí být tedy stanoveny na základě údajů týkajících se prodeje uskutečněného v běžném obchodním styku.

79 Je třeba ověřit, zda Komise takové údaje použila při použití testu BOS v projednávané věci.

80 Za tímto účelem je třeba připomenout, že typy výrobků prodávaných na Ukrajině skupinou Interpipe byly prodávány ve formě jak přímého prodeje, tak nepřímého prodeje prostřednictvím IPU (viz bod 39 výše). Článek 2 odst. 6 první věta základního nařízení přitom specificky neodkazuje na případ takových transakcí, jako je nepřímý prodej, k němuž dochází ve dvou fázích, z nichž první je vnitřní záležitostí jediné hospodářské entity tvořené touto skupinou.

81 Za účelem odůvodnění, že zohlednila pro účely výpočtu běžné hodnoty PSR náklady vynaložené při prodejích žalobkyň společnosti IPU, ve vztahu k níž není zpochybňováno, že je s nimi v obchodním spojení, Komise v podstatě tvrdí, že běžná hodnota výrobku prodaného prvnímu nezávislému odběrateli se vypočítá s ohledem na veškeré náklady spojené s výrobou a prodejem výrobku bez ohledu na to, zda tyto náklady nese výrobce nebo strana, která je ve spojení s touto skupinou.

82 V tomto ohledu je třeba připomenout smysl pojmu „jediná hospodářská entita“ v unijním právu a důsledky tohoto pojmu pro výpočet běžné hodnoty v případě takových transakcí, jako je nepřímý prodej v projednávané věci.

K pojmu „jediná hospodářská entita“ a jeho důsledkům

83 Pojem „jediná hospodářská entita“ byl rozvinut pro účely určení běžné hodnoty ve smyslu čl. 2 odst. 1 základního nařízení a obdobných ustanovení, která mu předcházela. Tento pojem je založen na nutnosti zohlednit hospodářskou realitu vztahů uvnitř skupiny společností (rozsudky

ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 55, a ze dne 17. března 2015, RFA International v. Komise, T-466/12, EU:T:2015:151, body 108 a 110).

84 Podle Soudního dvora nemůže sdílení výrobních a prodejních činností uvnitř skupiny tvořené společnostmi s odlišnou právní subjektivitou změnit nic na skutečnosti, že tyto společnosti tvoří jedinou hospodářskou entitu, která takto organizuje veškeré činnosti prováděné v jiných případech entitou, která je jedinou rovněž z právního hlediska (viz rozsudek ze dne 13. října 1993, Matsushita Electric Industrial v. Rada, C-104/90, EU:C:1993:837, bod 9 a citovaná judikatura).

85 Pokud jde o ceny, které mají být zohledněny v případě prodeje, na kterém se podílí několik společností patřících do téže skupiny před tím, než je dotčený výrobek zakoupen třetí osobou, z judikatury vyplývá, že pokud výrobce svěří úkoly, které obvykle provádí vnitřní prodejní oddělení, společnosti, která distribuuje jeho výrobky a kterou hospodářsky kontroluje, použití cen zaplacených prvním nezávislým odběratelem uvedené distribuční společnosti za účelem určení běžné hodnoty je odůvodněné, a to vzhledem k tomu, že tyto ceny lze považovat za ceny prvního prodeje výrobku v běžném obchodním styku ve smyslu čl. 2 odst. 1 prvního pododstavce základního nařízení (rozsudek ze dne 17. března 2015, RFA International v. Komise, T-466/12, EU:T:2015:151, bod 108; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 5. října 1988, Brother Industries v. Rada, 250/85, EU:C:1988:464, bod 15, a ze dne 10. března 1992, Canon v. Rada, C-171/87, EU:C:1992:106, body 9 a 11). Z toho vyplývá, že unijní orgány příslušné k přijetí antidumpingových cel musí vycházet z cen zaplacených prvním nezávislým odběratelem přidruženým prodejním společnostem (rozsudek ze dne 10. března 1992, Matsushita Electric v. Rada, C-175/87, EU:C:1992:109, bod 16; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 5. října 1988, TEC a další v. Rada, 260/85 a 106/86, EU:C:1988:465, bod 30, a ze dne 5. října 1988, Silver Seiko a další v. Rada, 273/85 a 107/86, EU:C:1988:466, bod 14).

86 K učinění tohoto závěru, který se týká cen, se Soudní dvůr vyjádřil k nákladům, přičemž uvedl, že všechny náklady nesené distribučními společnostmi kontrolovanými výrobcem, jakož i náklady nesené výrobcem v souvislosti s prodejem dotčených výrobků na domácím trhu, které by byly zjevně zahrnuty do prodejní ceny, kdyby byl prodej uskutečněn vnitřním prodejním oddělením výrobce, musí být zahrnuty do běžné hodnoty (rozsudek ze dne 10. března 1992, Matsushita Electric v. Rada, C-175/87, EU:C:1992:109, bod 15).

87 Obecně řečeno, pokud jde o takový nepřímý prodej, jako je prodej dotčený v projednávané věci, podle Soudního dvora musí být vždy zohledněny všechny náklady, které jsou nutně zahrnuty v ceně zaplacené prvním nezávislým odběratelem, aby se zamezilo diskriminaci z hlediska výpočtu běžné hodnoty podle toho, zda je prodej uskutečněn prodejním oddělením začleněným do organizace výrobce, nebo společností s odlišnou právní subjektivitou, byť hospodářsky kontrolovanou výrobcem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. října 1988, TEC a další v. Rada, 260/85 a 106/86, EU:C:1988:465, bod 29, a ze dne 10. března 1992, Canon v. Rada, C-171/87, EU:C:1992:106, bod 13).

88 Na základě výše připomenutých zásad je třeba učinit závěr, že v projednávaném případě nemůže být nepřímý prodej rozdělen do jeho dvou složek za účelem kvalifikace druhé složky, která proběhla mezi IPU a nezávislým odběratelem, jako běžný obchodní styk, zatímco první, ke které došlo mezi jednou či druhou žalobkyní a IPU, není při výpočtu běžné hodnoty zohledněna z důvodu, že takový obchodní styk nepředstavuje. Z toho vyplývá, že Komise musí pro účely tohoto posouzení zohlednit nepřímý prodej jako celek.

89 Jak podle čl. 2 odst. 1 třetího pododstavce základního nařízení, tak podle judikatury uvedené v bodě 85 výše jsou tedy jedinými cenami relevantními pro výpočet běžné hodnoty, pokud jde o nepřímý prodej, ceny zaplacené nezávislými odběrateli. Účastníci řízení se ostatně v tomto bodě shodují.

90 Co se týče PSR nákladů, na základě zásad vyplývajících z bodů 86 a 87 výše a z nich vyplývajícího závěru, jak je formulován v bodě 88 výše, žalobkyně neprávem zpochybňují volbu Komise vycházet ze všech nákladů, včetně zpochybňovaných PSR nákladů, které byly vynaloženy v rámci skupiny Interpipe v průběhu dvou fází, ze kterých se skládá nepřímý prodej.

91 Je třeba dodat, že kumulace PSR nákladů vztahujících se ke dvěma fázím nepřímého prodeje a zohlednění pouze ceny uplatňované v druhé fázi pro účely testu BOS je v souladu s použitelnými ustanoveními základního nařízení a výše uvedenou judikaturou a odráží hospodářskou realitu. V projednávané věci lze totiž předpokládat, že ceny uplatňované společností IPU vůči nezávislým odběratelům za výrobky, které nakoupila od žalobkyň, vyplývají z následujících skutečností. Zaprvé tyto ceny IPU zahrnují ceny, které sama IPU zaplatila na vstupu žalobkyním, přičemž je třeba upřesnit, že posledně uvedené ceny mají odrážet náklady na výrobu výrobků, PSR náklady vynaložené žalobkyněmi v souvislosti s prodejem těchto výrobků společnosti IPU, jakož i případně jejich zisk. Zadruhé zahrnují PSR náklady vynaložené společností IPU při prodeji týchž výrobků nezávislým odběratelům, případně se ziskem. Za účelem zjištění, zda je nepřímý prodej ziskový, musí Komise ověřit, zda cena uplatňovaná společností IPU jí umožňuje získat zpět cenu, kterou zaplatila žalobkyním a její PSR náklady. Vzhledem k tomu, že – jak bylo právě zdůrazněno – cena zaplacená společností IPU žalobkyním zahrnuje zejména jejich PSR náklady, je Komise povinna zohlednit tyto náklady. Je třeba podotknout, že naproti tomu nelze předpokládat, a žalobkyně to netvrdí, že PSR náklady vynaložené společností IPU v rámci prodeje nezávislým odběratelům zahrnují PSR náklady, které žalobkyně nesly v první fázi nepřímého prodeje mezi nimi a společností IPU. Kdyby tedy Komise do svého výpočtu nezahrnula zpochybňované PSR náklady, nebyly by zohledněny v rámci nepřímého prodeje, takže běžná hodnota by byla stanovena metodou, která neodráží hospodářskou realitu.

92 S ohledem na výše uvedené úvahy nemůže být čl. 2 odst. 6 první věta základního nařízení vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby Komise v rámci testu BOS a početního zjišťování běžné hodnoty podle čl. 2 odst. 3 uvedeného nařízení vycházela z PSR nákladů, které zahrnují náklady zpochybňované v projednávané věci.

93 Je proto třeba zamítnout výtky žalobkyň vycházející z toho, že Komise tím, že zohlednila zpochybňované PSR náklady při výpočtu běžné hodnoty, tuto hodnotu uměle zvýšila. Je tedy třeba zkoumat ostatní výtky uplatněné na podporu prvního žalobního důvodu, týkající se rozhodnutí orgánu pro řešení sporů WTO, teoretické povahy zpochybňovaných PSR nákladů a porušení praxe Komise.

K výtkám vycházejícím z rozhodnutí orgánu pro řešení sporů WTO

94 Žalobkyně tvrdí, že odvolací orgán WTO, jehož zprávy přijímá orgán pro řešení sporů WTO, když podal výklad čl. 2.2.2 první věty antidumpingové dohody WTO, který odpovídá čl. 2 odst. 6 první větě základního nařízení, upřesnil, že je třeba vycházet ze skutečných údajů týkajících se výroby a prodeje v běžném obchodním styku a že prodej, ke kterému v průběhu takového obchodního styku nedošlo, musí být vyloučen z výpočtu částek odpovídajících PSR nákladům a zisku.

95 Je třeba připomenout, že podle judikatury nepatří dohody WTO vzhledem ke své povaze a struktuře v zásadě mezi normy, ve vztahu k nimž unijní soud přezkoumává legalitu aktů unijních orgánů podle čl. 263 prvního pododstavce SFEU. Nicméně v případě, kdy Unie zamýšlela splnit zvláštní povinnost, k jejímuž splnění se zavázala v rámci WTO, nebo v případě, že unijní akt výslovně odkazuje na konkrétní ustanovení dohod WTO, přísluší unijnímu soudu přezkoumat legalitu dotčeného unijního aktu s ohledem na pravidla WTO (viz rozsudek ze dne 17. března 2015, RFA International v. Komise, T-466/12, EU:T:2015:151, bod 134 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 15. listopadu 2018, Baby Dan, C-592/17, EU:C:2018:913, body 66 a 67).

96 Bod 3 odůvodnění základního nařízení uvádí, že s cílem zajistit řádné a transparentní uplatňování pravidel antidumpingové dohody WTO by měla být její ustanovení co nejvíce přejata do právních předpisů Unie.

97 Ustanovení čl. 2.2.2 první věty antidumpingové dohody WTO se v podstatě shodují s ustanoveními čl. 2 odst. 6 první věty základního nařízení. Totéž platí pro ustanovení článků 2.2 a 2.2.1 téže dohody a pro ustanovení čl. 2 odst. 3 a 4 uvedeného nařízení.

98 Z toho vyplývá, že ustanovení základního nařízení musí být v rozsahu, v němž odpovídají ustanovením antidumpingové dohody WTO, vykládána v co největším možném rozsahu ve světle odpovídajících ustanovení této dohody, tak jak jsou vykládána orgánem pro řešení sporů WTO (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. prosince 2013, Transnational Company „Kazchrome“ a ENRC Marketing v. Rada, C-10/12 P, nezveřejněný, EU:C:2013:865, bod 54; ze dne 18. října 2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, body 46 až 48, a ze dne 10. dubna 2019, Jindal Saw a Jindal Saw Italia v. Komise, T-301/16, EU:T:2019:234, bod 134).

99 Odvolací orgán WTO ve své zprávě týkající se sporu „Evropská společenství – antidumpingová cla na dovozy bavlněného ložního prádla z Indie“, přijaté orgánem pro řešení sporů WTO dne 12. března 2001 (WT/DS 141/AB/R, bod 82), podal výklad čl. 2.2.2 antidumpingové dohody WTO následovně:

„V první větě úvodního ustanovení článku 2.2.2 se jedná o ‚skutečné údaje týkající se výroby a prodeje v běžném obchodním styku‘ “. Autoři antidumpingové dohody WTO tak jasně uvedli, že prodej, k němuž nedošlo v běžném obchodním styku, musí být při výpočtu částek odpovídajících PSR nákladům a ziskům vyloučen použitím metody stanovené v úvodním ustanovení článku 2.2.2.“

100 Podobné úvahy jsou obsaženy ve zprávě odvolacího orgánu WTO týkající se sporu „Čína – opatření ukládající antidumpingová cla na bezešvé trubky z nerezavějící oceli s vysokou účinností (‚HP-SSST‘) z Evropské unie“, přijaté orgánem pro řešení sporů WTO dne 28. října 2015 (WT/DS 460/AB/R, bod 5.27), jakož i ve zprávě skupiny odborníků WTO týkající se sporu „Spojené státy – antidumpingová opatření vztahující se na některé olejářské trubky pocházející z Koreje)“, přijaté orgánem pro řešení sporů WTO dne 18. ledna 2018 (WT/DS 488/R, bod 7.45).

101 V projednávané věci je však třeba konstatovat, že zohlednění zpochybňovaných PSR nákladů Komisí není v rozporu se zásadou vyplývající z rozhodnutí orgánu pro řešení sporů WTO, podle které je z výpočtu PSR nákladů vyloučen prodej, který nepatří do běžného obchodního styku. Jak bylo totiž uvedeno v bodě 88 výše, je třeba konstatovat, že nepřímý prodej jako celek v zásadě představuje běžnou obchodní transakci. Výše uvedená rozhodnutí orgánu pro řešení sporů WTO se netýkají takových situací, jako je nepřímý prodej dotčený v projednávané věci.

102 Vzhledem k tomu, že se orgán pro řešení sporů WTO specificky nevyjádřil k takové situaci, jako je situace vyplývající z nepřímého prodeje, nelze učinit závěr, že Komise tím, že zohlednila zpochybňované PSR náklady, porušila čl. 2 odst. 6 první větu základního nařízení ve spojení s čl. 2.2.2 antidumpingové dohody WTO.

K teoretické povaze zpochybňovaných PSR nákladů

103 Žalobkyně tvrdí, že zpochybňované PSR náklady ve skutečnosti nenesly. Upřesňují, že nezpochybňují zásadu, podle které prodej mezi stranami ve spojení vede k určitým výdajům, avšak tvrdí, že PSR náklady, které uvedly ve svých odpovědích v dotazníku Komise, nejsou reprezentativní pro skutečné výdaje vynaložené na tuto transakci, a že tyto PSR náklady měly být proto vyloučeny. Částky uvedené žalobkyněmi ve sloupci dotazníku ohledně nákladů týkajících se „odběratelů ve spojení“ jsou teoretické a byly vloženy pouze za účelem dodržení formátu dotazníku vypracovaného Komisí.

104 Je třeba připomenout, že podle čl. 2 odst. 5 prvního pododstavce základního nařízení „[n]áklady se obvykle vypočtou na základě záznamů vedených stranou, která je předmětem šetření, pokud tyto záznamy odpovídají obecně uznávaným zásadám účetnictví dané země a pokud je prokázáno, že tyto záznamy přiměřeně odrážejí náklady spojené s výrobou a prodejem daného výrobku“.

105 Mimoto z čl. 6 odst. 2 základního nařízení vyplývá, že dotazník je vypracován a zaslán účastníkům řízení útvary Komise, aby získaly informace nezbytné pro antidumpingové šetření a že tito účastníci řízení jsou povinni poskytnout těmto útvarům informace, které jím umožní řádně vést antidumpingové šetření [rozsudek ze dne 14. prosince 2017, EBMA v. Giant (China), C-61/16P, EU:C:2017:968, body 50 a 51].

106 Odpovědi účastníků řízení na dotazník podle čl. 6 odst. 2 základního nařízení a následné ověření, které může Komise provést na místě, stanovené v článku 16 téhož nařízení, jsou nezbytné pro průběh antidumpingového řízení (viz rozsudek ze dne 30. dubna 2015, VTZ a další v. Rada, T-432/12, nezveřejněný, EU:T:2015:248, bod 29 a citovaná judikatura).

107 Z článku 18 odst. 3 a 6 základního nařízení rovněž vyplývá, že informace, které jsou účastníci řízení povinni poskytnout Komisi, musí unijní orgány použít pro účely učinění zjištění v antidumpingovém šetření a účastníci řízení nesmí opomenout poskytnout relevantní informace. Povaha dané informace se posuzuje případ od případu [rozsudek ze dne 14. prosince 2017, EBMA v. Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, bod 52].

108 Mimoto je na Komisi, jakožto vyšetřujícím orgánu, aby prokázala existenci dumpingu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. října 1999, Acme v. Rada, T-48/96, EU:T:1999:251, bod 40, a ze dne 30. dubna 2015, VTZ a další v. Rada, T-432/12, nezveřejněný, EU:T:2015:248, bod 29).

109 Účelem ověření shromážděných údajů je umožnit Komisi plnit její poslání a ujistit se o přesnosti informací poskytnutých podnikem podléhajícím ověření, který musí co nejlépe a vyčerpávajícím způsobem odpovídat na otázky položené Komisí a nesmí opomenout poskytnout veškeré užitečné údaje a vysvětlení, aby mohla provést křížové kontroly pro ověření přesnosti poskytnutých údajů a dospět k přiměřeně správným zjištěním (rozsudek ze dne 3. prosince 2019, Yieh United Steel v. Komise, T-607/15, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:831, bod 78).

110 V projednávané věci žalobkyně v odpovědi na dotazník, který jim Komise předala, poskytly údaje týkající se zpochybňovaných PSR nákladů. Ačkoli zpochybňovaly zásadu, podle které měly být tyto náklady zohledněny, přičemž se dovolávaly změny metody Komise ve srovnání s předchozími přezkumy provedenými Komisí, nevyjádřily pochybnosti o spolehlivosti údajů, které tomuto orgánu sdělily.

111 Žalobkyně před Tribunálem tvrdí, že když vyplňovaly dotazník Komise za účelem posouzení zpochybňovaných PSR nákladů, použily na celkovou částku svých PSR nákladů koeficient odpovídající podílu obratu dosaženého jejich prodejem společnosti IPU z výše obratu dosaženého veškerým jejich prodejem. Vzhledem k tomu, že podle čl. 2 odst. 1 třetího pododstavce základního nařízení nebylo možné pro určení běžné hodnoty použít prodejní ceny jejich výrobků společnosti IPU, je podle nich obrat dosažený z tohoto prodeje rovněž irelevantní pro určení PSR nákladů. PSR náklady vypočtené podle takové metody jsou podle žalobkyň teoretické a měly být vyloučeny z výpočtu běžné hodnoty.

112 Žalobkyně nicméně připouštějí, že prodej mezi společnostmi ve spojení vede k určitým PSR nákladům. Je třeba poukázat na to, že toto připuštění ze strany žalobkyň není doprovázeno návrhem jiné metody než té, která vyplývá z dotazníku použitého Komisí pro odhad zpochybňovaných PSR nákladů, který Komise měla povinnost zohlednit, jak vyplývá z bodu 90 výše.

113 Pokud jde o výtku, že použitím metody vyplývající z dotazníku Komise byly zpochybňované PSR náklady odhadovány podle koeficientu vypočítaného na základě obratu určeného na základě cen uplatňovaných mezi společnostmi ve spojení, jako jsou žalobkyně a IPU, je třeba konstatovat, že čl. 2 odst. 1 základního nařízení, kterého se dovolávají žalobkyně (viz bod 111 výše), neobsahuje odkaz na PSR náklady. Je pravda, že toto ustanovení ve svém třetím pododstavci vylučuje, aby ceny uplatňované mezi společnostmi ve spojení mohly být považovány za ceny, které mají být zohledněny při výpočtu běžné hodnoty, která se podle prvního pododstavce téhož odstavce „obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku“. Žalobkyně však neprokázaly, že vyloučení stanovené s ohledem na ceny uplatňované mezi společnostmi ve spojení s sebou nese vyloučení PSR nákladů vynaložených při prodeji mezi takovými společnostmi.

114 Projednávané výtky žalobkyň tak nemohou vyvrátit zásadu vyplývající z bodů 83 až 91 výše, podle které je Komise povinna vypočítat běžnou hodnotu s přihlédnutím ke všem nákladům vynaloženým při prodeji typů výrobků prodávaných na Ukrajině, včetně všech nákladů souvisejících s nepřímým prodejem. V důsledku toho je třeba tyto výtky zamítnout.

K porušení praxe Komise

115 Žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že zohlednila zpochybňované PSR náklady pro účely určení běžné hodnoty, porušila svou vlastní praxi.

116 Je však třeba připomenout, že legalita nařízení ukládajícího antidumpingová cla musí být posuzována s ohledem na právní pravidla, a zejména na ustanovení základního nařízení, a nikoli na základě údajné předchozí rozhodovací praxe Komise a Rady [rozsudek ze dne 18. října 2016, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler v. Rada, T-351/13, nezveřejněný, EU:T:2016:616, bod 107; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 4. října 2006, Moser Baer India v. Rada, T-300/03, EU:T:2006:289, bod 45].

117 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci bylo prokázáno, že zahrnutí zpochybňovaných PSR nákladů do výpočtu běžné hodnoty bylo v souladu se základním nařízením, musí být tato výtka zamítnuta jako irelevantní, aniž je nutné zkoumat, zda orgány při přijímání nařízení, kterých se žalobkyně dovolávají, použily jinou metodu, než jakou použily v projednávané věci.

118 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba dospět k závěru, že Komise tím, že zohlednila zpochybňované PSR náklady pro účely určení běžné hodnoty, neporušila čl. 2 odst. 3 první pododstavec, odst. 4 první pododstavec a odst. 6 první větu základního nařízení, ani neporušila čl. 2.2.2 první větu antidumpingové dohody WTO.

119 První žalobní důvod, jak je uveden v bodě 33 výše, tedy musí být zamítnut.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení při použití částky odpovídající PSR nákladům a zisku obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize na vývozní cenu

120 Žalobkyně tvrdí, že se Komise při výkladu čl. 2 odst. 10 první až čtvrté věty a písm. i) základního nařízení dopustila zjevně nesprávného posouzení.

121 Žalobkyně tvrdí, že Komise při výpočtu vývozní ceny pro účely řízení, které vedlo k přijetí napadeného nařízení, neprávem uplatnila úpravu snížením ceny uplatňované IPE při prodeji dotyčného výrobku prvním nezávislým odběratelům nacházejícím se v Unii na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení (dále jen „napadená úprava“). Napadená úprava zavedla funkční nesouměrnost mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou žalobkyň, která měla vliv na srovnatelnost cen, v rozporu s čl. 2 odst. 10 první až čtvrtou větou téhož nařízení. Komise měla namísto zavedení této úpravy vycházet z uvedených cen, jak to učinila během předchozích přezkumů, podle závěrů prvního rozsudku Interpipe, potvrzeného Soudním dvorem. Skutečnosti zdůrazněné Komisí v OID 2019, v napadeném nařízení a v dopise ze dne 2. srpna 2019 podle nich neodůvodňují napadenou úpravu.

122 Zaprvé podle žalobkyň Komise neprávem tvrdí, že založením IPCT (viz bod 14 výše), která se přidala k IPE, mají tyto společnosti nyní k dispozici paralelní kanály umožňující vyvážet stejné výrobky do Unie. Komise z toho vyvozuje nesprávný závěr, že IPE musí být napříště kvalifikována jako obchodní zástupce, a nikoliv jako vnitřní prodejní oddělení jediné hospodářské entity tvořené žalobkyněmi a IPU, jak tomu bylo v minulosti. Komise neposkytla žádné vysvětlení, které by prokazovalo automatičnost tvrzené souvislosti mezi existencí IPCT jakožto dovozce ve spojení usazeného v Unii a změnou kvalifikace IPE. Posledně uvedená společnost nadále funguje jako dříve, i přes založení IPCT, a zůstává hlavním vývozním kanálem žalobkyň pro jejich prodej výrobku dotčeného těmito antidumpingovými opatřeními do Unie. IPCT byla zřízena za účelem usnadnění především v Německu prodeje železničních kol, které nespadají pod definici téhož výrobku. Navíc ani základní nařízení, ani judikatura neumožňují dospět k závěru, že existence „paralelního“ prodejního kanálu může ohrozit postavení obchodníka ve spojení jakožto vnitřního prodejního oddělení. Rozhodující kritérium pro vyloučení takového postavení se týká otázky, zda tento obchodník dosahuje svého obratu převážně prodejem výrobků pocházejících od podniků, které nejsou ve spojení. Žalobkyně přitom dodávají společnosti IPE veškeré dotyčné výrobky, které tato společnost prodává v Unii. Pravdivost tohoto konstatování není zpochybněna skutečností zdůrazněnou Komisí, že stanovy IPE neobsahují doložku o výlučnosti ve prospěch žalobkyň, která by formálně bránila IPE odebírat výrobky od jiných výrobců.

123 Kromě toho žalobkyně uvádějí, že IPCT byla založena v roce 2014 a že Komise při konečném přezkumu ukončeném v roce 2018 věděla o existenci této společnosti, ale nekonstatovala, že tato změna skutkových okolností je dostatečným důvodem k tomu, aby přehodnotila status IPE jakožto vnitřního prodejního oddělení.

124 Zadruhé žalobkyně sice připouštějí, že IPU vykonává koordinační funkce popsané Komisí (viz bod 20 výše), avšak zpochybňují závěr Komise, podle kterého jsou tyto funkce neslučitelné s tím, že IPE náleží k téže jediné hospodářské entitě jako žalobkyně a IPU a lze z nich usuzovat, že IPE musí být považována za obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize. V tomto ohledu odkazují na první rozsudek Interpipe.

125 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že ačkoli smlouvy uzavřené mezi IPU na jedné straně a IPE nebo IPCT na druhé straně (dále jen „dotčené smlouvy“) obsahují ustanovení týkající se stížností ohledně nesouladu zboží se smluvními požadavky a specifikacemi a odpovědnosti smluvních stran v oblasti posuzování kvality, škod při přepravě a technických úprav podle potřeb konečných odběratelů, jakož i rozhodčí doložku, tato okolnost neumožňuje dospět k závěru, že IPE není vnitřním prodejním oddělením. Taková ustanovení, která byla vložena za účelem splnění požadavků ukrajinského práva, kterým se řídí uvedené smlouvy, nemění hospodářskou realitu postavení společnosti IPE, která je vnitřním prodejním oddělením, a nikoli obchodním zástupcem vykonávajícím svou činnost za úplatu formou provize.

126 Komise s argumenty žalobkyň nesouhlasí.

127 Před posouzením těchto argumentů je třeba připomenout relevantní ustanovení a zásady vytyčené judikaturou, jakož i historii použití úpravy podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení a nařízení, která mu předcházela, na skupinu Interpipe.

128 Podle čl. 2 odst. 10 první věty základního nařízení platí, že „[m]ezi vývozní cenou a běžnou hodnotou se provede spravedlivé srovnání“. Článek 2 odst. 10 třetí věta téhož nařízení stanoví, že „[n]ejsou-li takto určená běžná hodnota a vývozní cena srovnatelné na tomto základě, provedou se pokaždé náležité individuální úpravy o rozdíly u činitelů, na které bylo upozorněno a které prokazatelně ovlivňují ceny a srovnatelnost cen“.

129 Článek 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení stanoví, že „mohou se provést úpravy pro tyto činitele:“ „[p]rovize“. Toto ustanovení zejména stanoví, že „[p]rovede se úprava o rozdíly v provizích, které se vyplácejí za daný prodej“. Toto ustanovení uvádí, že „ ‚[p]rovizí‘ se rozumí rovněž obchodní přirážka obchodníka k cenám výrobku nebo obdobného výrobku, pokud tento obchodník plní funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize“.

130 Z judikatury však vyplývá, že úprava podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení nemůže být provedena, pokud výrobce se sídlem v třetím státě a jeho distributor ve spojení, který je pověřený vývozem do Unie, tvoří jedinou hospodářskou entitu (rozsudek ze dne 26. října 2016, PT Musim Mas v. Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 39).

131 Bylo totiž rozhodnuto, že pojem „jediná hospodářská entita“, který byl vyvinut pro účely určení běžné hodnoty, jak vyplývá z bodů 83 a 84 výše, je použitelný rovněž na určení vývozní ceny (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, body 55 a 56, a ze dne 17. března 2015, RFA International v. Komise, T-466/12, EU:T:2015:151, body 108 a 109).

132 Na základě zásad stanovených judikaturou připomenutou v bodě 84 výše je třeba poukázat na to, že uznání existence jediné hospodářské entity umožňuje zabránit tomu, aby náklady, které jsou zjevně zahrnuty v prodejní ceně výrobku, pokud je tento prodej uskutečněn vnitřním oddělením prodeje v organizaci výrobce, již zahrnuty nebyly, pokud tutéž prodejní činnost uskutečňuje společnost s odlišnou právní subjektivitou, byť hospodářsky kontrolovanou výrobcem (rozsudek ze dne 26. října 2016, PT Musim Mas v. Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 41).

133 Z toho vyplývá, že obchodník, který tvoří jedinou hospodářskou entitu s výrobcem se sídlem ve třetím státě, nemůže být považován za obchodníka, který vykonává funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. října 2016, PT Musim Mas v. Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 42).

134 V rámci přezkumu existence jediné hospodářské entity mezi výrobcem a jeho obchodníkem ve spojení je rozhodující zohlednění hospodářské reality vztahů mezi tímto výrobcem a tímto distributorem. S ohledem na požadavek týkající se závěru o hospodářské realitě vztahů mezi uvedeným výrobcem a uvedeným distributorem musí unijní orgány zohlednit všechny relevantní činitele umožňující určit, zda tento distributor vykonává funkce vnitřního prodejního oddělení tohoto výrobce, či nikoli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. října 2016, PT Musim Mas v. Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 43 a citovaná judikatura).

135 Pokud jde o důkazní břemeno týkající se zvláštních úprav uvedených v čl. 2 odst. 10 písm. a) až k) základního nařízení, podle judikatury ho nese ten účastník řízení, který se jich dovolává (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. října 2016, PT Musim Mas v. Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 83 a citovaná judikatura).

136 Domnívají-li se tak unijní orgány, že je třeba snížit vývozní cenu z toho důvodu, že prodejní společnost, která je ve spojení s výrobcem, vykonává funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize, jsou tyto orgány povinny předložit alespoň shodující se indicie, jež prokáží, že tato podmínka je splněna (viz rozsudek ze dne 26. října 2016, PT Musim Mas v. Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 84 a citovaná judikatura).

137 Z toho vyplývá, že v případě, že unijní orgány předložily shodující se indicie, které mohou prokázat, že obchodník, který je ve spojení s výrobcem, vykonává funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize, přísluší tomuto obchodníkovi nebo tomuto výrobci předložit důkaz, že úprava podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení není odůvodněná (rozsudek ze dne 26. října 2016, PT Musim Mas v. Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, bod 85).

K historii použití úpravy podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení a nařízení, která mu předcházela, na skupinu Interpipe

– K úpravě použité na skupinu Interpipe v nařízení č. 954/2006 a kroky učiněné v návaznosti na protiprávnost tohoto nařízení konstatovanou v prvním rozsudku Interpipe

138 Jak bylo připomenuto v bodech 4 a 6 výše, výpočet antidumpingového cla použitelného na bývalé společnosti Interpipe, jejichž právními nástupkyněmi jsou žalobkyně, zahrnoval v nařízení č. 954/2006 použití úpravy obdobné napadené úpravě na ceny uplatňované švýcarskou společností Sepco, která se poté stala společností IPE. V prvním rozsudku Interpipe Tribunál uvedené nařízení částečně zrušil právě z důvodu protiprávnosti této úpravy.

139 Pro účely rozhodnutí v tomto smyslu Tribunál nejprve uvedl, že Komise vycházela ze tří skutečností, aby dospěla k závěru, že Sepco vykonávala funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize. Zaprvé bývalé společnosti Interpipe uskutečnily přímý prodej dotyčného výrobku do Unie. Zadruhé SPIG Interpipe, prodejní společnost ve spojení na Ukrajině, která se následně stala IPU, byla činná jako obchodní zástupce pro prodej bývalých společností Interpipe společnosti Sepco. Zatřetí spojení společnosti Sepco s uvedenými společnostmi bylo nedostatečné a neumožnilo mít za to, že je pod jejich kontrolou nebo že společnost Sepco a bývalé společnosti Interpipe jsou společně kontrolovány (první rozsudek Interpipe, bod 182).

140 Pokud jde o první skutečnost, Tribunál konstatoval, že přímý prodej do Unie uskutečňovaný bývalými společnostmi Interpipe směřoval do nových členských států ve fázi transformace. Mimoto objem přímého prodeje představoval přibližně 8 % celkového objemu prodeje uvedených společností do Unie, a byl tedy okrajový. Tyto společnosti proto plnily pouze prodejní funkce doplňující funkce společnosti Sepco a pouze na přechodné období (první rozsudek Interpipe, bod 185).

141 Pokud jde o druhou skutečnost, Tribunál zdůraznil, že Rada nevysvětlila, čím mohla skutečnost, že SPIG Interpipe pobírá provizi z prodeje bývalých společností Interpipe společnosti Sepco, prokázat, že Sepco vykonávala funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize, nebo bránit uznání jejího statutu vnitřního prodejního oddělení uvedených společností (první rozsudek Interpipe, bod 186).

142 Pokud jde o třetí skutečnost, Tribunál uvedl, že písemnosti ve spise neumožňují prokázat nedostatečnost spojení mezi Sepco a jednou z bývalých společností Interpipe (první rozsudek Interpipe, bod 187).

143 Tribunál z toho vyvodil, že se Rada dopustila zjevně nesprávného posouzení při použití čl. 2 odst. 10 písm. i) pozměněného nařízení č. 384/96 v rozsahu, v němž provedla úpravu vývozní ceny používané společností Sepco v rámci transakcí týkajících se výrobků vyráběných jednou z bývalých společností Interpipe (první rozsudek Interpipe, bod 190). Z důvodu porušení práva na obhajobu byla tato úprava považována za protiprávní rovněž v rozsahu, v němž byla použita na transakce týkající se výrobků vyráběných druhou z bývalých společností Interpipe (první rozsudek Interpipe, body 209 až 211).

144 V bodech 12 a 13 odůvodnění prováděcího nařízení č. 540/2012, přijatého Radou v souladu s článkem 266 SFEU ke splnění povinností vyplývajících z prvního rozsudku Interpipe, které Soudní dvůr potvrdil, Rada připomněla, že Tribunál dospěl k závěru, že orgány Unie při

porovnávání běžné hodnoty a vývozní ceny neměly v tomto konkrétním případě skupiny Interpipe provádět úpravu o provize, a dále uvedla, že dumpingové rozpětí bylo proto vypočteno znovu, bez úpravy vývozní ceny o rozdíly v provizích.

145 Jak potvrdila Komise na jednání, Rada se v prováděcím nařízení č. 540/2012 nezabývala otázkou, zda jiné skutečnosti než skutečnosti zkoumané Tribunálem v prvním rozsudku Interpipe mohly odůvodnit použití úpravy prohlášené v tomto rozsudku za protiprávní.

146 Takový přezkum nevyplývá ani z prováděcího nařízení č. 585/2012, kterým Rada zachovala dotčená antidumpingová opatření (viz bod 9 výše). Z bodů 7, 38 a 57 odůvodnění tohoto nařízení totiž vyplývá, že v návaznosti na rozhodnutí unijního soudu neměla být na vývozní ceny skupiny Interpipe použita žádná úprava. Totéž platí pro prováděcí nařízení č. 795/2012, které bylo přijato po prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2012, jak vyplývá z bodů 2, 27 a 28 jeho odůvodnění.

147 V nařízení 2018/1469, přijatém po konečném přezkumu ukončeném v roce 2018, popsala Komise v bodech 4 a 5 odůvodnění všechna antidumpingová opatření týkající se skupiny Interpipe. V bodě 86 odůvodnění Komise upřesnila, že jestliže vyvážející výrobce vyvezl dotčený výrobek nezávislým odběratelům v Unii prostřednictvím společnosti IPE, byla vývozní cena v souladu s čl. 2 odst. 8 základního nařízení stanovena na základě cen skutečně zaplacených nebo splatných za dotčený výrobek prodávaný na vývoz do Unie. V bodě 87 Komise dodala, že jestliže vyvážející výrobce vyvezl dotčený výrobek do Unie prostřednictvím společnosti IPCT, byla vývozní cena v souladu s čl. 2 odst. 9 základního nařízení zjištěna početně na základě ceny, za niž byl dovezený výrobek poprvé znovu prodán nezávislým odběratelům v Unii.

148 Z důvodů vyplývajících z prvního rozsudku Interpipe tedy Komise v prováděcím nařízení 2018/1469 nadále neuplatňovala úpravu stanovenou v čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení na vývozní ceny výrobků prodávaných společností IPE.

– K použití napadené úpravy

149 Naproti tomu v rámci prozatímního přezkumu ukončeného v roce 2019 dospěla Komise, která se hlouběji zabývala otázkou vztahů mezi žalobkyněmi a IPE, k závěru, že je třeba použít napadenou úpravu.

150 Z bodů 39 až 42 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že během období šetření týkajícího se prozatímního přezkumu ukončeného v roce 2019 skupina Interpipe podle Komise vyvážela do Unie dotčený výrobek prostřednictvím dvou různých prodejních kanálů, a sice prostřednictvím IPE, stejného obchodníka ve spojení se sídlem ve Švýcarsku, který vyvážel její výrobky ke dni prozatímního přezkumu ukončeného v roce 2012, a IPCT. Posledně uvedený distribuční kanál v době tohoto prozatímního přezkumu ještě neexistoval. V důsledku toho a na základě dalších skutečností, které nebyly vzhledem ke své důvěrné povaze uvedeny ve zmíněném nařízení, ale byly sděleny žalobkyním v dopise ze dne 2. srpna 2019, Komise konstatovala, že je třeba použít napadenou úpravu.

151 Z dopisu ze dne 2. srpna 2019 vyplývá, že podle Komise byla napadená úprava odůvodněna následujícími čtyřmi skutečnostmi.

152 Zaprvé Komise uvedla, že IPE a IPCT prodávají stejné výrobky a nabízejí stejné služby svým zákazníkům usazeným v Unii. Společnost IPE, která se nepodílela na prodeji uskutečňovaném společností IPCT, tak již nebyla jedinou společností pověřenou distribucí výrobků, které vyráběly žalobkyně, v Unii. Komise dodala, že IPCT byla pověřena nejen značnou částí prodeje skupiny Interpipe v Unii, ale že rovněž prodávala dotyčný výrobek ve více členských státech, a dokonce určitým odběratelům, s nimiž pracovala IPE.

153 Zadruhé je podle Komise IPU mezičlánkem mezi IPE a IPCT na straně jedné a žalobkyněmi na straně druhé v tom smyslu, že shromažďuje objednávky od IPE a IPCT a přiděluje je jedné či druhé žalobkyni podle jejich výrobní kapacity a jejich výrobních programů.

154 Zatřetí Komise konstatovala, že dotčené smlouvy (viz bod 125 výše) stanovily podrobné postupy pro stížnosti ohledně výrobků, které nesplňují smluvní specifikace. Tyto smlouvy upravovaly rovněž výlučnou odpovědnost prodávajícího a kupujícího v oblasti posuzování kvality, škod při přepravě a technických úprav podle potřeb konečných zákazníků a stanovily podrobný oddíl o rozhodčím řízení pro účely řešení všech sporů vyplývajících ze smluvních ujednání mezi IPU jakožto prodávajícím a IPE nebo IPCT jakožto kupujícími. Komise dodala, že ve většině případů IPU jedná pro žalobkyně jako komisionář a že smlouvy mezi IPU na jedné straně a IPE nebo IPCT na druhé straně výslovně zmiňují převod rizika z IPU na jednu nebo druhou posledně uvedenou společnost.

155 Začtvrté Komise zdůraznila, že stanovy IPE neobsahují doložku o výlučnosti ve prospěch žalobkyň, takže IPE mohla odebírat výrobky od jiných výrobců.

Ke zpochybnění skutečností, na kterých spočívá napadená úprava, žalobkyněmi

156 Většina výtek uplatněných žalobkyněmi na podporu tohoto žalobního důvodu má společné to, že Komisi vytýkají, že se tím, že na ně uplatnila napadenou úpravu, odchýlila od závěrů, ke kterým orgány dospěly ohledně úlohy společnosti Sepco, nyní IPE, od okamžiku, kdy splnily povinnosti vyplývající z prvního rozsudku Interpipe.

157 Pro účely posouzení tohoto žalobního důvodu je však třeba se omezit na určení, zda se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že měla za to, že ony čtyři skutečnosti uvedené v bodech 152 až 155 výše umožňují použít napadenou úpravu. Ostatní výtky žalobkyň se totiž překrývají s výtkami, které uplatňují na podporu druhé části třetího žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 11 odst. 9 základního nařízení z důvodu, že Komise změnila metodu, aniž byly splněny podmínky stanovené za tímto účelem tímto ustanovením. Tyto výtky budou tedy projednány při zkoumání uvedené části žalobního důvodu.

158 Je třeba konstatovat, jak uvedla Komise na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu, aniž jí žalobkyně odporovaly, že žádná ze čtyř skutečností uvedených v bodech 152 až 155 výše nesouvisí se třemi skutečnostmi zkoumanými Tribunálem v prvním rozsudku Interpipe, ohledně kterých Tribunál konstatoval existenci zjevně nesprávného posouzení (viz body 139 až 143 výše). Skutečnost, že v uvedeném rozsudku nebyly tyto tři skutečnosti považovány za dostatečné k odůvodnění úpravy obdobné napadené úpravě, proto nemá vliv na legalitu napadené úpravy, jelikož Komise uplatňuje na podporu svého rozhodnutí tyto čtyři odlišné skutečnosti.

159 Co se týče neexistence doložky o výlučnosti (viz bod 155 výše) ve prospěch žalobkyň ve stanovách IPE, je třeba připomenout, že podle judikatury je část prodeje uskutečněného obchodníkem s výrobky pocházejícími od výrobců, kteří nejsou ve spojení, důležitým faktorem pro určení, zda

tento obchodník tvoří jedinou hospodářskou entitu s výrobcem ve spojení. Pokud tedy obchodník dosahuje velké části svého obratu prodejem výrobků pocházejících od podniků, které nejsou ve spojení, může tak tato okolnost představovat indicii toho, že funkce tohoto obchodníka nejsou funkcemi vnitřního prodejního oddělení (rozsudek ze dne 25. června 2015, PT Musim Mas v. Rada, T-26/12, nezveřejněný, EU:T:2015:437, bod 53).

160 V projednávané věci žalobkyně zpochybňují argument Komise vycházející z neexistence doložky výlučnosti ve stanovách IPE v jejich prospěch. Tvrdí, aniž by jim Komise v tomto bodě odporovala, že společnost IPE ve skutečnosti vždy prodávala pouze dotyčný výrobek, který vyráběly.

161 Vzhledem k tomu, že unijní orgány musí vycházet z hospodářské reality vztahů mezi dotyčnými společnostmi (viz body 83 a 134 výše), neexistence takové doložky výlučnosti tedy není skutečností, která by mohla užitečně podpořit legalitu napadené úpravy.

162 Co se týče obsahu dotčených smluv (viz body 125 a 154 výše), je třeba nejprve připomenout, že podle judikatury existence písemných smluv mezi společnostmi představuje relevantní skutečnost pro určení, zda tyto společnosti tvoří jedinou hospodářskou entitu, či nikoli. Existence takových smluv totiž dokládá, že vztah mezi dotyčnými společnostmi je organizován na základě běžných obchodních podmínek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. června 2015, PT Musim Mas v. Rada, T-26/12, nezveřejněný, EU:T:2015:437, bod 60).

163 V projednávaném případě obsah dotčených smluv, jak byl popsán Komisí v dopise ze dne 2. srpna 2019 a jak vyplývá z dokumentů předložených Komisí v odpověď na organizační procesní opatření (viz bod 28 výše), představuje důkaz na podporu jejího rozhodnutí uplatnit napadenou úpravu. Existence rozhodčí doložky určené k řešení sporů ze smluv, které mohou vzniknout mezi těmito dvěma smluvními společnostmi, a neexistence společné a nerozdílné odpovědnosti mezi týmiž společnostmi, které předpokládají nejen existenci dvou odlišných právnických osob, ale rovněž dvou hospodářských entit s rozdílnými zájmy, není podle všeho slučitelná s existencí jediné hospodářské entity a s kvalifikací jedné z těchto společností jako vnitřního prodejního oddělení (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 25. června 2015, PT Musim Mas v. Rada, T-26/12, nezveřejněný, EU:T:2015:437, body 62 a 63).

164 K totožnosti činností vykonávaných IPE a IPCT vůči zákazníkům usazeným v Unii (viz bod 152 výše) je třeba poznamenat, že žalobkyně nepředložily důkaz, který by mohl zpochybnit zjištění Komise ohledně úlohy IPCT, ve vztahu k níž uvedla, že dotyčný výrobek prodávala v Unii částečně týmž kupujícím, jako jsou kupující, kteří se zásobovali u IPE. Žalobkyně se totiž omezily na tvrzení, že IPCT byla zřízena za účelem usnadnění především v Německu prodeje železničních kol, které nespadají pod definici dotyčného výrobku. Kromě toho žalobkyně ve svých připomínkách k OID 2019 uznaly, že společnost IPCT „prodává omezená množství dotyčného výrobku v některých členských státech“.

165 Komise přitom oprávněně tvrdí, že jediná hospodářská entita má v zásadě jediné vnitřní prodejní oddělení, takže i částečná totožnost prodejních funkcí v rámci Unie vykonávaných společnostmi IPE a IPCT je důkazem, který může vyloučit, že IPE představuje takové oddělení.

166 Konečně je třeba poukázat na to, že úloha společnosti IPU (viz bod 153 výše) jako mezičlánku podporuje konstatování Komise, podle kterého úloha IPCT brání kvalifikaci společnosti IPE jako vnitřního prodejního oddělení. Jak totiž uvedla Komise na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu, skutečnost, že IPU vyřizuje objednávky jak společnosti IPE, tak společnosti IPCT,

neumožňuje zcela vyloučit možnost konkurence mezi těmito dvěma společnostmi, pokud jde o prodej týchž výrobků na unijním trhu. Žalobkyně přitom neuvádějí důvody, proč je skupina Interpipe organizována tak, že společnost, u níž se přepokládá, že bude jednat jako vnitřní prodejní oddělení, by mohla být v konkurenčním vztahu s jinou společností téže skupiny.

167 Z toho vyplývá, že s výhradou skutečnosti, že ve stanovách IPE neexistuje doložka o výlučnosti ve prospěch žalobkyň, představují skutečnosti uvedené Komisí shodující se indicie, které mohou vyloučit, že IPE může být považována za vnitřní prodejní oddělení (viz bod 137 výše).

168 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba dospět k závěru, že použitím napadené úpravy se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení. Je tedy třeba zamítnout druhý žalobní důvod uvedený v bodě 34 výše.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 11 odst. 9 základního nařízení v rozsahu, v němž Komise změnila metodu pro výpočet běžné hodnoty a vývozní ceny

169 Žalobkyně tvrdí, že podle čl. 11 odst. 9 základního nařízení je Komise při přezkumných šetřeních prováděných podle čl. 11 odst. 2 a 3 uvedeného nařízení zpravidla povinna použít stejnou metodu, zejména pro určení běžné hodnoty a vývozní ceny, jako je metoda, kterou použila při šetření, které vedlo k uložení opatření, která jsou předmětem přezkumu. Tato metoda může být podle žalobkyň změněna pouze tehdy, pokud došlo ke změně okolností. Naproti tomu Komise nemůže použít novou metodu pouze z toho důvodu, že ji považuje za vhodnější než předchozí metodu, pokud je předchozí metoda v souladu se základním nařízením. V projednávaném případě je referenční metodou metoda, která byla použita při konečném přezkumu ukončeném v roce 2018. Žalobkyně kromě toho tvrdí, že Komise při snaze opřít se o své původní šetření protiřečí vlastnímu argumentu, podle kterého předchozí šetření nepředstavují referenční bod.

170 Žalobkyně připomínají, že zpochybňované PSR náklady nebyly Komisí zohledněny ani při prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2012, ani v návaznosti na jejich poznámky (viz body 13,15 a 17 výše) během konečného přezkumu ukončeného v roce 2018 a že přestože byla před posledně uvedeným přezkumem zřízena IPCT, vývozní cena byla v rámci tohoto přezkumu vypočtena bez uplatnění napadené úpravy na ceny uplatňované IPE.

171 Tímto žalobním důvodem tedy žalobkyně tvrdí, že Komise porušila ve dvou ohledech čl. 11 odst. 9 základního nařízení tím, že při prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2019 vypočítala běžnou hodnotu (první část) a vývozní cenu (druhá část) podle jiné metody, než byla metoda, kterou použila dříve. Žalobkyně upřesňují, že změny, které Komise provedla ve svých výpočtech, představují „metodu“ ve smyslu výše uvedeného ustanovení, a nikoli „přístup“, což je sice výraz, který Komise použila před Tribunálem, avšak neodpovídá žádnému pojmu uvedenému v základním nařízení.

172 Před zkoumáním obou částí tohoto žalobního důvodu je třeba připomenout znění čl. 11 odst. 9 základního nařízení, jakož i zásady vytyčené judikaturou.

173 Podle čl. 11 odst. 9 základního nařízení postupuje Komise v případě, že nedošlo ke změně okolností, při všech přezkumných šetřeních ve smyslu tohoto ustanovení stejným způsobem jako při šetření, které vedlo k uložení cla, s patřičným ohledem mimo jiné na článek 2 téhož nařízení.

174 Zaprvé je třeba uvést, že výjimka umožňující orgánům použít v rámci přezkumného řízení metodu, která je odlišná od metody použité při původním šetření, jestliže se okolnosti změnily, musí být nezbytně předmětem striktního výkladu, jelikož odchylka nebo výjimka z obecného pravidla musí být vykládána restriktivně (rozsudek ze dne 3. prosince 2020, Changmao Biochemical Engineering v. Distillerie Bonollo a další, C-461/18 P, EU:C:2020:979, bod 143). Důkazní břemeno nesou orgány, které k tomu, aby mohly při přezkumném šetření použít metodu odlišnou od metody použité při původním šetření, musí prokázat, že se okolnosti změnily (rozsudek ze dne 19. září 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. Rada, C-15/12 P, EU:C:2013:572, bod 18).

175 Požadavek striktního výkladu možnosti změny metody, kterou výjimečně připouští čl. 11 odst. 9 základního nařízení, nemůže orgánům umožnit, aby nadále používaly metodu, která není v souladu s ustanoveními článku 2 tohoto nařízení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. září 2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. Rada, C-15/12 P, EU:C:2013:572, bod 19; ze dne 18. září 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 43, a ze dne 3. prosince 2020, Changmao Biochemical Engineering v. Distillerie Bonollo a další, C-461/18 P, EU:C:2020:979, bod 144).

176 Avšak k odůvodnění změny metody nepostačuje, aby nová metoda byla vhodnější než ta předchozí, pokud je ovšem předchozí metoda v souladu s článkem 2 základního nařízení (viz rozsudek ze dne 17. března 2015, RFA International v. Komise, T-466/12, EU:T:2015:151, bod 91 a citovaná judikatura).

177 Zadruhé změna okolností uvedená v čl. 11 odst. 9 základního nařízení se týká parametrů použitých v souladu s článkem 2 téhož nařízení v rámci metody zvolené pro účely výpočtu dumpingového rozpětí při šetření, které vedlo k uložení cla (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. dubna 2015, CHEMK a KF v. Rada, T-169/12, EU:T:2015:231, bod 90).

178 Zatřetí použití téže metody neznamená, že je nezbytné převzít tytéž údaje shromážděné během předchozího šetření ani tytéž skutkové nebo číselné závěry získané na základě uvedených údajů (rozsudek ze dne 7. února 2013, Acron v. Rada, T-118/10, nezveřejněný, EU:T:2013:67, bod 115).

179 Je třeba postupně zkoumat obě části tohoto žalobního důvodu ve světle těchto zásad.

K první části, týkající se změny metody výpočtu běžné hodnoty Komisí

180 Na podporu první části třetího žalobního důvodu žalobkyně uvádějí, že ani v napadeném nařízení, ani v dopise ze dne 2. srpna 2019 Komise neodkázala na sebemenší změnu okolností od šetření týkajícího se konečného přezkumu ukončeného v roce 2018, která by odůvodňovala použití jiné metody pro určení, zda jejich prodej byl uskutečněn v běžném obchodním styku a pro stanovení početně zjištěné běžné hodnoty. Mimoto žalobkyně poznamenávají, že Komise v uvedeném dopise uznala, že změnila metodu z důvodu, že při prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2012 a konečném přezkumu ukončeném v roce 2018 byly zpochybňované PSR náklady chybně opomenuty, a prohlásila, že nyní použitá metoda je v souladu s čl. 2 odst. 4 a 6 základního nařízení a že výše uvedená chyba nezakládá legitimní očekávání, kterého by se žalobkyně mohly dovolávat. Podle žalobkyň přitom tato stručná vysvětlení poskytnutá Komisí neumožňují mít za to, že prokázala existenci změny okolností podle čl. 11 odst. 9 základního nařízení, která musí být vykládána striktně.

181 Komisi se podle žalobkyň nepodařilo prokázat ani to, že vyloučení zpochybňovaných PSR nákladů nebylo v souladu s článkem 2 základního nařízení. Tvrzení Komise týkající se slučitelnosti nové metody s uvedeným článkem se totiž nerovná vysvětlení, že metoda použitá při prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2012 a konečném přezkumu ukončeném v roce 2018 byla nesprávná. Žalobkyně trvají na skutečnosti, že údajná chyba, které se Komise dopustila od prozatímního přezkumu ukončeného v roce 2012, pokud byla opravdu chybou, měla být opravena při konečném přezkumu ukončeném v roce 2018. V rámci posledně uvedeného přezkumu přitom Komise konkrétně podrobně zkoumala zpochybňované PSR náklady a nakonec přijala stanovisko zastávané žalobkyněmi ohledně těchto nákladů.

182 Komise s argumenty žalobkyň nesouhlasí.

183 Je třeba poukázat na to, že rozhodnutí zohlednit nebo vyloučit zpochybňované PSR náklady pro účely určení běžné hodnoty není skutečností skutkové povahy, kterou Komise mohla aktualizovat na základě nových údajů poskytnutých žalobkyněmi, nýbrž vyplývá z jejího výkladu relevantních ustanovení článku 2 základního nařízení, zejména jeho odstavců 3, 4 a 6. Zahrnutí těchto nákladů při prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2019 po jejich vyloučení při prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2012 a konečném přezkumu ukončeném v roce 2018 tak představuje změnu metody ve smyslu čl. 11 odst. 9 základního nařízení.

184 Jak však vyplývá ze zkoumání prvního žalobního důvodu, základní nařízení, vykládané ve světle relevantní judikatury, ukládá povinnost použít test BOS a stanovit běžnou hodnotu ve smyslu čl. 2 odst. 3 uvedeného nařízení na základě všech PSR nákladů vynaložených v souvislosti s přímým a nepřímým prodejem žalobkyň na ukrajinském trhu. Jak Komise připustila na jednání, metoda, kterou použila při prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2012 a konečném přezkumu ukončeném v roce 2018, nebyla v souladu s článkem 2 základního nařízení, jelikož vylučovala zpochybňované PSR náklady.

185 Z toho vyplývá, že v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 175 výše není změna metody provedená Komisí v rozporu s čl. 11 odst. 9 základního nařízení.

186 V rámci této části žalobkyně rovněž uplatňují výtku týkající se porušení zásady ochrany legitimního očekávání tím, že když požádaly Komisi, aby provedla (viz bod 12 výše) prozatímní přezkum ukončený v roce 2019, který vedl k přijetí napadeného nařízení, očekávaly, že dumpingové rozpětí bude vypočteno podle stejné metody, kterou Komise používala od prozatímního přezkumu ukončeného v roce 2012.

187 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury má každý jednotlivec právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání, pokud se nachází v situaci, ze které vyplývá, že správa Unie tím, že mu poskytla konkrétní ujištění, u něj vyvolala podloženou naději. Poskytnutá ujištění musí být kromě toho v souladu s použitelnými normami (rozsudek ze dne 24. března 2011, ISD Polska a další v. Komise, C-369/09 P, EU:C:2011:175, bod 123; viz rovněž rozsudek ze dne 17. prosince 2010, EWRIA a další v. Komise, T-369/08, EU:T:2010:549, bod 139 a citovaná judikatura).

188 I kdyby žalobkyně v projednávaném případě obdržely od Komise dostatečně konkrétní ujištění o vyloučení zpochybňovaných PSR nákladů, byla by tato ujištění v rozporu s článkem 2 základního nařízení, jak vyplývá z posouzení prvního žalobního důvodu.

189 V každém případě ze spisu nevyplývá, že taková ujištění byla žalobkyním poskytnuta v rámci prozatímního přezkumu ukončeného v roce 2012. Pokud jde o ujištění, která vyplynula z výměny informací mezi Komisí a žalobkyněmi ohledně zpochybňovaných PSR nákladů během konečného přezkumu ukončeného v roce 2018, je třeba poznamenat, že tato výměna informací začala dne 13. července 2018 (viz bod 13 výše). Před tímto datem však žalobkyně již požádaly o prozatímní přezkum ukončený v roce 2019, který vedl k přijetí napadeného nařízení, jak vyplývá ze zveřejnění oznámení o posledně uvedeném přezkumu dne 7. května 2018 (viz bod 12 výše). Žalobkyně se tak nemohou dovolávat legitimního očekávání vyplývajícího z předchozí výměny informací v rámci konečného přezkumu ukončeného v roce 2018.

190 Výtka žalobkyň vycházející z porušení zásady ochrany legitimního očekávání je tudíž neopodstatněná.

191 S ohledem na výše uvedené je třeba první část třetího žalobního důvodu zamítnout.

K druhé části, týkající se změny metody výpočtu vývozní ceny Komisí

192 V druhé části tohoto žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že založení IPCT v roce 2014 nepředstavuje změnu okolností s ohledem na situaci, která panovala při konečném přezkumu ukončeném v roce 2018, jež by mohla odůvodnit zavedení napadené úpravy. Komise tak měla i nadále používat metodu použitou při uvedeném přezkumu, ledaže mohla prokázat, že tato metoda nebyla v souladu s článkem 2 základního nařízení. Žalobkyně zpochybňují argument uvedený Komisí v dopise ze dne 2. srpna 2019, podle kterého vzhledem k tomu, že účel přezkumu před pozbytím platnosti opatření je odlišný od účelu prozatímního přezkumu, provedla Komise podrobnou analýzu struktury skupiny Interpipe při prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2019, ale nikoliv při konečném přezkumu ukončeném v roce 2018. Žalobkyně rovněž zpochybňují argument Komise, že relevantní otázkou pro účely použití čl. 11 odst. 9 základního nařízení je, zda se okolnosti od předchozího prozatímního přezkumu změnily. Procesní pravidla, s výjimkou pravidel týkajících se lhůt, a rozsah přezkumných šetření před pozbytím platnosti opatření a šetření v rámci prozatímního přezkumu jsou podobné, ba dokonce totožné, pokud jde o určení dumpingového rozpětí, jak vyplývá z čl. 11 odst. 5 základního nařízení.

193 Komise s argumenty žalobkyň nesouhlasí.

194 Jak vyplývá z bodů 143 až 148 výše, po vyhlášení prvního rozsudku Interpipe až do prozatímního přezkumu ukončeného v roce 2019 orgány, když se rozhodly již neuplatňovat na skupinu Interpipe úpravu, která byla Tribunálem v uvedeném rozsudku prohlášena za protiprávní, nezkoumaly ony čtyři skutečnosti zmíněné v bodech 152 až 155 výše, na jejichž základě Komise po prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2019 provedla napadenou úpravu.

195 Je pravda, že při konečném přezkumu ukončeném v roce 2018 byla existence společnosti IPCT Komisí zmíněna. Komise z toho však nevyvodila žádný důsledek, pokud jde o vývozní ceny IPE.

196 Z toho vyplývá, že pro účely přijetí napadeného nařízení Komise provedla napadenou úpravu na základě skutkových okolností, které předtím nezkoumala nebo z nichž nevyvodila právní důsledky.

197 Je třeba dodat, že použití úpravy na základě skutečností, které nebyly zkoumány v minulosti, nelze považovat za změnu metody ve smyslu čl. 11 odst. 9 základního nařízení, nýbrž za důsledek zjištění, že podmínky vyžadované pro takovou úpravu jsou v současnosti splněny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 2011, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials v. Rada, T-423/09, EU:T:2011:764, bod 57).

198 V každém případě i za předpokladu, že by Komise změnila metodu ve smyslu čl. 11 odst. 9 základního nařízení, je třeba zaprvé podotknout, že podle judikatury změny ovlivňující strukturu skupiny a organizaci jejích prodejů na vývoz do Unie představují změnu okolností ve smyslu uvedeného ustanovení. Taková změna okolností může odůvodnit provedenou změnu metody, jelikož tato změna je důsledkem skutečnosti, že přibyl druhý prodejní kanál dotyčné skupiny, a tedy změny, ke které došlo v organizaci prodeje uvedené skupiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. března 2015, RFA International v. Komise, T-466/12, EU:T:2015:151 body 100 a 101).

199 Právo Komise provést napadenou úpravu, aniž by tím porušila čl. 11 odst. 9 základního nařízení, není dotčeno okolností, že čtyři skutečnosti, z nichž za tímto účelem vycházela, nejsou všechny nové, takže Komise mohla již dříve zohlednit ty z těchto skutečností, které již existovaly. I za předpokladu, že se Komise při předchozích přezkumech dopustila pochybení, když nezkoumala uvedené skutečnosti nebo z nich nevyvodila právní důsledky, nemůže být povinna opakovat stejnou chybu při přijímání napadeného nařízení s jediným cílem neporušit čl. 11 odst. 9 základního nařízení. Tento článek totiž nemůže být vykládán v tom smyslu, že Komise musí nadále používat metodu, která není v souladu s ustanoveními článku 2 uvedeného nařízení (viz bod 175 výše).

200 Zadruhé je třeba poznamenat, že úloha IPCT představuje jednu z hlavních skutečností odůvodňujících napadenou úpravu. Je pravda, že tato společnost byla činná již při konečném přezkumu ukončeném v roce 2018 a Komise ji zmínila v prováděcím nařízení 2018/1469. Podle judikatury však v rámci přezkumu antidumpingových opatření před pozbytím platnosti, který se provádí na základě čl. 11 odst. 2 základního nařízení, jsou orgány povinny pouze zjistit, zda pozbytí platnosti těchto opatření vede k přetrvání nebo obnovení dumpingu a újmy, takže uvedená opatření by byla ponechána v platnosti. V opačném případě budou antidumpingová opatření zrušena. Přezkum opatření před pozbytím platnosti proto nemůže vést ke změně opatření, která jsou v platnosti. Pokud jde naproti tomu o prozatímní přezkum podle čl. 11 odst. 3 tohoto nařízení, Komise může zejména zkoumat, zda se okolnosti týkající se dumpingu a újmy podstatně změnily, a může nejen zrušit nebo ponechat v platnosti antidumpingová opatření, ale také je změnit [rozsudky ze dne 11. února 2010, Hoesch Metals and Alloys, C-373/08, EU:C:2010:68, bod 76; ze dne 18. září 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 52, a ze dne 18. října 2016, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler v. Rada, T-351/13, nezveřejněný, EU:T:2016:616, bod 57].

201 Komisi tak nelze vytýkat, že při konečném přezkumu ukončeném v roce 2018 podrobněji nezkoumala úlohu IPCT a nevyvodila z ní stejné právní důsledky, jaké z ní vyvodila při prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2019.

202 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba zamítnout druhou část tohoto žalobního důvodu, a v důsledku toho všechny výtky uplatněné v rámci druhého (viz body 157 a 168 výše) a třetího žalobního důvodu.

203 Zamítnutí prvních tří žalobních důvodů má rovněž za následek zamítnutí výtek žalobkyň uvedených v bodě 36 výše, jelikož porušení čl. 9 odst. 4 druhého pododstavce základního nařízení a článku 9.3 antidumpingové dohody WTO, kterých se dovolávají, se zakládají výlučně na výtkách, které byly zamítnuty při zkoumání uvedených žalobních důvodů.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu

204 Žalobkyně tvrdí, že jejich právo na obhajobu bylo porušeno z důvodu, že teprve dopisem ze dne 2. srpna 2019, zaslaným téhož dne jako zveřejnění napadeného nařízení v Úředním věstníku, jim Komise sdělila nové argumenty týkající se skutečnosti, že PSR náklady jsou vynakládány i v případě prodeje takovému odběrateli ve spojení, jako je IPU, a připuštění existence pochybení v tomto ohledu při prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2012 a konečném přezkumu ukončeném v roce 2018, jakož i stanov společnosti IPE a dotčených smluv. Tyto argumenty jsou podle nich základem rozhodnutí Komise o zahrnutí zpochybňovaných PSR nákladů pro účely určení běžné hodnoty, a dále o tom, že se společností IPE již nebude zacházeno jako s vnitřním prodejním oddělením.

205 Žalobkyně zdůrazňují, že k tomu, aby bylo tomuto žalobnímu důvodu vyhověno, nejsou povinny prokázat, že kdyby mohly předložit své připomínky k uvedeným argumentům před přijetím napadeného nařízení, byl by jeho obsah odlišný. Stačí, že takový předpoklad není zcela vyloučen, jelikož by byly mohly lépe zajistit svou obhajobu, kdyby nedošlo k procesnímu pochybení. Z prvního a druhého žalobního důvodu vyplývá, že žalobkyně byly s to předložit dodatečné připomínky, které mohly zpochybnit opodstatněnost změn metody, které Komise zavedla do napadeného nařízení zohledněním zpochybňovaných PSR nákladů a použitím napadené úpravy. Nelze tedy podle žalobkyň zcela vyloučit, že Komise mohla dospět k jinému rozhodnutí o otázkách vznesených v uvedených žalobních důvodech, kdyby žalobkyně v průběhu správního řízení obdržely informace obsažené v dopise ze dne 2. srpna 2019.

206 Komise s argumenty žalobkyň nesouhlasí.

207 Před zkoumáním argumentů žalobkyň týkajících se údajného porušení práva na obhajobu, co se týče jak zpochybňovaných PSR nákladů, tak napadené úpravy, je třeba připomenout základní zásady týkající se uvedeného práva.

208 Dodržování práva na obhajobu je základní zásadou unijního práva, jejíž nedílnou součástí je právo být vyslechnut [viz rozsudky ze dne 3. července 2014, Kamino International Logistics a Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 a C-130/13, EU:C:2014:2041, bod 28 a citovaná judikatura, a ze dne 12. prosince 2014, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler v. Rada, T-643/11, EU:T:2014:1076, bod 38 a citovaná judikatura].

209 Dodržování práva na obhajobu, které má zásadní význam v antidumpingových šetřeních, předpokládá, že zúčastněným podnikům musí být v průběhu správního řízení umožněno, aby užitečně sdělily své stanovisko k reálnosti a relevanci tvrzených skutečností a okolností a k důkazům, které Komise použila na podporu svého tvrzení o existenci dumpingové praxe a z toho vzniklé újmy [rozsudky ze dne 27. června 1991, Al-Jubail Fertilizer v. Rada, C-49/88, EU:C:1991:276; ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, body 76 a 77, a ze dne 12. prosince 2014, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler v. Rada, T-643/11, EU:T:2014:1076, bod 41].

210 Existence pochybení při dodržování tohoto práva může vést ke zrušení nařízení, kterým se ukládá antidumpingové clo, pouze pokud existuje možnost, že z důvodu tohoto pochybení by bylo mohlo správní řízení vést k jinému výsledku, čímž by tak došlo ke konkrétnímu zásahu do práva dotyčného účastníka řízení na obhajobu. Tomuto účastníku řízení však nelze uložit povinnost, aby prokázal, že rozhodnutí Komise by bylo odlišné, ale pouze to, že takový předpoklad není zcela vyloučen, neboť uvedený účastník řízení by mohl lépe zajistit svou obhajobu, kdyby nedošlo k vytýkanému procesnímu pochybení (rozsudek ze dne 10. dubna 2019, Jindal Saw a Jindal Saw Italia v. Komise, T-301/16, EU:T:2019:234, body 66 a 67; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, body 78 a 79).

211 Konečně je třeba připomenout, že právo být vyslechnut se vztahuje na všechny skutkové nebo právní okolnosti, které jsou základem aktu rozhodnutí, ale nikoli na konečné stanovisko, které správní orgán zamýšlí přijmout. Toto právo tak nevyžaduje, aby před tím, než správní orgán přijme konečné stanovisko k posouzení skutečností, které předložil některý účastník řízení, byl uvedený správní orgán povinen tomuto účastníkovi řízení poskytnout novou možnost, aby se vyjádřil k uvedeným skutečnostem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. března 2020, Tulliallan Burlington v. EUIPO, C-155/18 P až C-158/18 P, EU:C:2020:151, bod 94 a citovaná judikatura; ze dne 19. května 2010, IMI a další v. Komise, T-18/05, EU:T:2010:202, bod 109, a ze dne 9. března 2015, Deutsche Börse v. Komise, T-175/12, nezveřejněný, EU:T:2015:148, bod 344).

212 Výtky žalobkyň týkající se údajného porušení práva na obhajobu, co se týče jednak PSR nákladů a jednak napadené úpravy, je třeba zkoumat ve světle těchto zásad.

K výtkám týkajícím se zpochybňovaných PSR nákladů

213 Podle žalobkyň Komise v OID 2019 uvedla, že má v úmyslu zohlednit pro účely určení běžné hodnoty zpochybňované PSR náklady. Žalobkyně uvádějí, že tento přístup Komise kritizovaly ve svých připomínkách k OID 2019, přičemž tvrdily, že se tím Komise vrátila k tezi, kterou zastávala již v rámci konečného přezkumu ukončeného v roce 201 a které se při přijímání prováděcího nařízení 2018/1469 vzdala v návaznosti na námitky, které vznesly.

214 Je pravda, že v bodech 3 až 6 dopisu ze dne 2. srpna 2019 Komise upřesnila, že zaprvé žalobkyně ve svých odpovědích na dotazník, který jim zaslala, uvedly existenci nákladů v souvislosti s prodejem mezi společnostmi ve spojení v rámci skupiny Interpipe, zadruhé prodej mezi těmito společnostmi zahrnoval PSR náklady, zatřetí metoda použitá pro uplatnění článku 2 základního nařízení musí odrážet všechny náklady vynaložené dotyčným podnikem a začtvrté zpochybňované PSR náklady byly při konečném přezkumu ukončeném v roce 2018 a prozatímním přezkumu ukončeném v roce 2012 chybně vyloučeny, třebaže je zohlednila při původním šetření.

215 Nicméně toto vyjádření Komise, které žalobkyně obdržely po přijetí napadeného nařízení, neobsahuje skutkové nebo právní okolnosti, o kterých žalobkyně předtím nevěděly a ke kterým se nemohly vyjádřit. Toto vyjádření představuje základ konečného stanoviska Komise k otázce zpochybňovaných PSR nákladů, takže podle judikatury připomenuté v bodě 211 výše nelze v tomto ohledu konstatovat žádné porušení práva na obhajobu.

216 Kromě toho, jelikož žalobkyně tvrdí, že dodatečné argumenty, které by bývaly mohly uplatnit před Komisí, kdyby obdržely dříve informace obsažené v dopise ze dne 2. srpna 2019, jsou argumenty, které vznesly před Tribunálem (viz bod 205 výše), je třeba poukázat na to, že všechny tyto argumenty byly při zkoumání ostatních žalobních důvodů uplatněných v projednávané žalobě

odmítnuty. Není tak prokázáno, že kdyby žalobkyně tyto argumenty vznesly během správního řízení, mohlo by vést toto řízení k jinému výsledku (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 30. dubna 2014, Tisza Erőmű v. Komise, T-468/08, nezveřejněný, EU:T:2014:235, bod 217).

217 Tyto výtky je tedy třeba zamítnout.

K výtkám týkajícím se napadené úpravy

218 Je třeba připomenout, že v dopise ze dne 2. srpna 2019, jehož datum se shoduje se zveřejněním napadeného nařízení v Úředním věstníku, Komise doplnila odůvodnění tohoto nařízení o informace, které z důvodu své důvěrné povahy nemohly být v tomto nařízení uvedeny. V uvedeném dopise Komise odpověděla na námitky, které žalobkyně vznesly ve svých připomínkách k OID 2019, na které neodpověděla v dodatečném informačním dokumentu ze dne 27. června 2019 (viz bod 22 výše).

219 Čtyři skutečnosti popsané v dopise ze dne 2. srpna 2019, ze kterých Komise vycházela pro účely použití napadené úpravy (viz body 151 až 155 výše), byly žalobkyním popsány v bodech 34 až 42 OID 2019. V připomínkách k OID 2019 žalobkyně vyjmenovaly tyto čtyři skutečnosti a zaujaly stanovisko ke každé z nich.

220 Žalobkyně však tvrdí, že dopis ze dne 2. srpna 2019 obsahuje dodatečná odůvodnění, která nejsou uvedena v OID 2019. Komise v něm tak podle žalobkyň poprvé zmínila, že dotčené smlouvy stanovily, že riziko přešlo z IPU na IPE nebo na IPCT a že stanovy IPE neuvádí, že tato společnost jedná podle pokynů IPU, nýbrž stanoví, že IPE může provádět veškeré finanční, fiduciární nebo obchodní transakce související s jejím předmětem činnosti.

221 Je přitom třeba konstatovat, že tato údajná dodatečná odůvodnění jsou pouhými upřesněními skutečností uvedených v OID 2019, která Komise v návaznosti na připomínky žalobkyň k tomuto dokumentu doplnila. Tato upřesnění, která se týkají obsahu stanov IPE a dotčených smluv, zjevně známých žalobkyním, neobsahují novou skutkovou a právní okolnost, ale týkají se otázek, ke kterým se žalobkyně vyjádřily v uvedených připomínkách.

222 Je tedy třeba dospět k závěru, že v dopise ze dne 2. srpna 2019 Komise pouze uvedla své konečné stanovisko k napadené úpravě přijaté na základě skutečností, ke kterým měly žalobkyně příležitost vyjádřit své stanovisko. Za těchto okolností nelze podle judikatury připomenuté v bodě 211 výše konstatovat žádné porušení práva na obhajobu.

223 Kromě toho úvahy uvedené v bodě 216 výše jsou rovněž použitelné na tyto výtky žalobkyň.

224 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout čtvrtý žalobní důvod, a v důsledku toho i žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

225 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **Společnostem Interpipe Niko Tube LLC a Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant OJSC se ukládá náhrada nákladů řízení.**

da Silva Passos Truchot Sampol Pucurull

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. července 2021.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu . . . 2

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení . . . 6

Právní otázky . . . 6

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z protiprávnosti zohlednění PSR nákladů vztahujících se k prodejům žalobkyň společnosti IPU při výpočtu běžné hodnoty . . . 7

K ustanovením napadeného nařízení týkajícím se běžné hodnoty . . . 10

K rozsahu působnosti čl. 2 odst. 3, 4 a 6 základního nařízení . . . 11

K pojmu „jediná hospodářská entita“ a jeho důsledkům . . . 12

K výtkám vycházejícím z rozhodnutí orgánu pro řešení sporů WTO . . . 14

K teoretické povaze zpochybňovaných PSR nákladů . . . 16

K porušení praxe Komise . . . 17

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení při použití částky odpovídající PSR nákladům a zisku obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize na vývozní cenu . . . 18

K historii použití úpravy podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení a nařízení, která mu předcházela, na skupinu Interpipe . . . 21

– K úpravě použité na skupinu Interpipe v nařízení č. 954/2006 a kroky učiněné v návaznosti na protiprávnost tohoto nařízení konstatovanou v prvním rozsudku Interpipe . . . 21

– K použití napadené úpravy . . . 22

Ke zpochybnění skutečností, na kterých spočívá napadená úprava, žalobkyněmi . . . 23

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 11 odst. 9 základního nařízení v rozsahu, v němž Komise změnila metodu pro výpočet běžné hodnoty a vývozní ceny . . . 25

K první části, týkající se změny metody výpočtu běžné hodnoty Komisí . . . 26

K druhé části, týkající se změny metody výpočtu vývozní ceny Komisí . . . 28

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu . . . 30

K výtkám týkajícím se zpochybňovaných PSR nákladů . . . 31

K výtkám týkajícím se napadené úpravy . . . 32

K nákladům řízení . . . 32